

#FREESAVCHENKO

На варті неба України!

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 11 (830)

14 – 18 березня 2016 року

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

Абсолютно справедливо, якщо з'явиться "Список Савченко"

3 стор.

Плюс 220 кандидатів у контрактники

4 стор.

Як запорізький історик став "кіборгом"

6 стор.

"Везунчик" повернувся до строю

2 стор.

Патріоти вдягають однострої

У Василькові, на базі Об'єднаного навчального центру Повітряних Сил Збройних Сил України, 122 військовослужбовці військової служби за контрактом присягнули на вірність народу України. В однострої серед представників чоловічої статі є 34 жінки, які з гордістю несуть звання військовослужбовців Повітряних Сил.

Привітати захисників зі складанням Військової присяги прибули керівний склад навчального закладу, представники Васильківської міської ради, Васильківської районної державної адміністрації, духовенства, рідні та близькі.

Слід зазначити, що протягом двох місяців військовослужбовці пройшли курс молодого бійця, де здобували теоретичні знання та набували практичного досвіду. Невдовзі ці молоді, розумні, сильні та сміливі новобранці поїдуть у військові частини Повітряних Сил вдосконалювати майстерність та набувати досвіду, аби згодом стати на захист рідної Батьківщини.

Прес-центр Повітряного командування "Центр".

Гаряча лінія "Крила України" (0432) 59-60-48 65-22-048

Міністр оборони нагородив львівських десантників

14 березня, на початку своєї робочої поїздки до Львівського гарнізону, Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак відвідав місце постійної дислокації 80-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України.

На знак пошани до загиблих воїнів очільник оборонного відомства поклав квіти до пам'ятника воїнів-десантників, які захищали нашу країну на сході під час проведення антитерористичної операції.

Під час спілкування з особовим складом генерал армії України Степан Полторак відзначив вагомий вклад десантників у справу захисту України та нагородив шістнадцять військовослужбовців відомчими відзнаками.

– Сьогодні я дивлюсь у ваші очі, сповнені сили та відваги. Впевнений, завдяки вам, у нашій країні буде мирне майбутнє. Ви – справжні патріоти, мужні герої, професіонали своєї справи. Напевно, немає такого клаптика української землі на сході, де б ви не виконували завдання, захищаючи нашу землю. У вашій бригаді служать люди, які по-справжньому люблять рідну країну, які ніколи не зраджували інтересам держави. Упевнений, що завдяки вашій відданій мужній службі ми – на вірному шляху до перемоги і у нас все буде добре, – звертаючись до військовослужбовців, наголосив очільник військового відомства.

Оглянувши матеріально-технічну базу бригади, Міністр оборони України залишився задоволеним від побаченого та подякував керівництву бригади за зусилля, направлені на збереження та модернізацію озброєння та військової техніки.

Прес-служба Міністерства оборони України.

"Везунчик" повернувся до строю

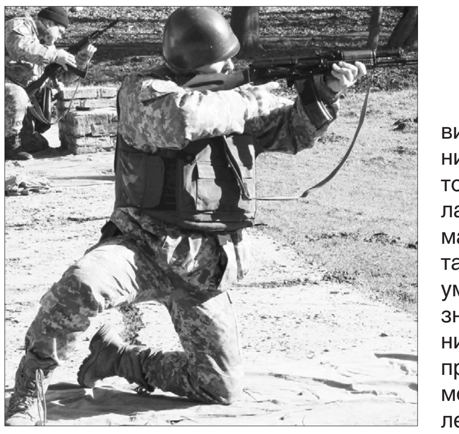
Після проведення модернізації Держпідприємство "Антонов" передало Міноборони України легкий військово-транспортний літак Ан-26 "Везунчик", який свого часу був відновлений завдяки волонтерській організації "Крила Фенікса". Як і раніше, "Везунчик" виконуватиме завдання у складі транспортної авіаційної бригади, що дислокується на Київщині.

Як повідомили "Крилам України" у Держпідприємстві "Антонов", передусім модернізації піддалося аеронавігаційне обладнання літака та його системи зв'язку. Відтепер "Везунчик" зможе літати міжнародними авіаційними трасами, виконувати бойові та навчальні завдання, використовуючи аеродромні системи радіозв'язку, навігаційне та посадкове обладнання не тільки військових аеродромів, а й цивільних аеропортів.

Фото Сергія Смика.

Повітряні вартові "дають жару" й на землі

В період з 15 по 16 березня 2016 року на стрільбищі в селищі Раковець Львівської області проведені комплексні заняття з офіцерами Повітряного командування "Захід".

Під час занять відпрацьовано виконання навчальних та контрольних практичних вправ стрільб з пістолета Макарова та автомата Калашникова. Також особовий склад мав нагоду виконати вправи з метання ручних гранат. В польових умовах офіцери вдосконалили свої знання прийомів тактичної медицини та відпрацювали практичні дії при наданні першої медичної допомоги з тренуванням дій при артилерійських обстрілах та при захисті від засобів ураження. Також спеціалістами-саперами проведено заняття з мінної безпеки.

В основу практичних занять покладено методику підготовки та проведення занять з урахуванням досвіду участі в антитерористичній операції та бойовий досвід застосування підрозділів. Результати контрольних занять показали, що шанси у ворога у протистоянні з авіаторами, навіть на землі, мінімальні.

Ірина Баранова. м. Львів.

Бійці ВДВ до автоматизму вдосконалюють свої бойові навички

Військовослужбовці 25-ї окремої повітрянодесантної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України, які безпосередньо залучені до участі в антитерористичній операції, вдосконалюють свої бойові навички.

Постійно проводяться заняття з подолання смуги перешкод із застосуванням психологічного фактору. Зокрема, стрільба холостими патронами під час виконання вправ, використання звуків вибухів артилерійських боєприпасів та задимлених зон.

Не менш ніж двічі на тиждень проводяться бойові навчальні стрільби з штатного озброєння ВДВ.

Під час проведення занять в першу чергу тренується злагоджена робота підрозділу, автоматизм рухів при пересування бойовими малими групами, напрацьовується швидкісна стрільба та влучність.

Руснак Анатолій Адамович

головний режисер-постановник концертних програм, хормейстер ансамблю пісні і танцю Центру військово-музичного мистецтва Повітряних Сил Збройних Сил України

(17.10.1963 – 15.03.2016)

15 березня 2016 року після тривалої важкої хвороби перестало битися серце талановитого артиста – головного режисера-постановника концертних програм, хормейстера ансамблю пісні і танцю Центру військово-музичного мистецтва Повітряних Сил Збройних Сил України Руснака Анатолія Адамовича.

Анатолій Адамович понад 22 роки свого життя присвятив творчій праці у колективах ансамблю пісні, танцю Військово-Повітряних Сил та Центру військово-музичного мистецтва Повітряних Сил Збройних Сил України.

За роки своєї творчої діяльності відпрацював понад 4 тисячі концертів, брав участь у багатьох культурно-мистецьких заходах на рівні області, країни та за кордоном.

Досяг значних успіхів у галузі розвитку вітчизняної культури. Став лауреатом XII Всесвітнього фестивалю молоді та студентів у м. Москва, Росія (1985 рік), міжнародного фестивалю, присвяченого 45-й річниці Перемоги у Другій світовій війні у м. Вюнсдорф, Німеччина (1990 рік), міжнародного фестивалю "Доля" ім. Н. Яремчука у м. Чернівці (1996 рік), міжнародного фестивалю "Шелляле" у м. Сімферополь (1998 рік), всеукраїнського фестивалю "Червона калина" у м. Київ (1994 рік), всеукраїнського телевізійного фестивалю військової пісні "Крила України" у м. Вінниця (1992 рік).

Концерти, сценарії, постановки та режисура, створені Анатолієм Руснаком, вирізнялися високохудожнім стилем і смаком, користувалися великим успіхом у глядачів.

Військовослужбовці Вінницького гарнізону глибоко сумують у зв'язку з передчасною смертю Руснака Анатолія Адамовича – талановитої та порядної людини й висловлюють щирі співчуття його рідним і близьким.

Світла пам'ять про Анатолія Адамовича назавжди збережеться в наших серцях.

Особовий склад Вінницького гарнізону.

Президент відвідав фрегат “Гетьман Сагайдачний”

Президент Петро Порошенко відвідав флагман Військово-морських сил ЗС України фрегат “Гетьман Сагайдачний”, який бере участь у спільних навчаннях з ВМС Туреччини у Мармуровому морі.

Командир морського походу капітан 2-го рангу Дмитро Глухов та командир фрегата “Гетьман Сагайдачний” капітан 2-го рангу Денис Іванінг ознайомили Главу держави з переданим турецькою стороною обмундируванням та мобільним військовим госпіталем.

Загалом Україна отримає п’ять таких шпиталів. Всі вони одразу після прибуття фрегата “Гетьман Сагайдачний” в Україну будуть передислоковані в сектори відповідальності у зону проведення антитерористичної операції.

Президент підкреслив, що такі пересувні медичні комплекси зараз потрібні у зоні АТО, а їх передачу Україні Туреччиною назвав свідченням партнерських відносин двох держав. “До цього ми отримували їх із США, Канади, Австралії. Сьогодні це дуже важливо, і це підкреслює стратегічний характер наших відносин”, – сказав Глава держави у коментарі представникам ЗМІ.

Світ знає про “Список Магнітського”. Абсолютно справедливо, якщо з’явиться “Список Савченко”

Петро Порошенко провів зустріч з адвокатами Надії Савченко Іллею Новіковим, Миколою Полозовим, Марком Фейгіним.

Президент подякував адвокатам Надії Савченко за самовіддану та щиру роботу. “Ви робите все неможливе не просто щоб у суді довести невинуватість Надії. Я думаю, що це неможливо зробити, оскільки суду немає. Ви знаходитесь у дуже складній ситуації. Але вашими, нашими спільними зусиллями ми довели світу абсолютну безпідставність всіх звинувачень, які Росія висунула проти Надії Савченко”, – сказав Петро Порошенко.

Глава держави повідомив, що зараз проводить активні консультації щодо запровадження санкційного “Списку Савченко”.

“Весь світ знає про “Список Магнітського”. Абсолютно справедливо, якщо з’явиться “Список Савченко”. Не можна безкарно знущатися над людиною, над Героєм, над депутатом, над правосуддям”, – наголосив Петро Порошенко.

Президент зазначив, що цю ідею повністю підтримують міжнародні союзники України. “Ця тема внесена у порядок денний ЄС. Я думаю, що і в Україні, і в світі вона отримає швидке продовження”, – підкреслив Петро Порошенко.

Президент також наголосив на завершенні консультацій з Німеччиною і згоді лікарів клініки “Шаріте” здійснити візит до Росії та провести медичний огляд Надії Савченко.

Глава держави підкреслив, що Україна залучила Міжнародний комітет Червоного Хреста, і до медичного захисту Надії Савченко готові приєднатись спеціалісти цієї організації.

Президент ще раз наголосив, що готовий використати всі свої конституційні повноваження для того, щоб забезпечити повернення Надії додому.

“Я готовий зробити все для того, щоб повернути Надію в Україну живою і здоровою. Ми її дуже чекаємо. Це сьогодні стало надзвичайно важливою справою для кожного українця”, – підкреслив Петро Порошенко.

ВІЙСЬКОВА СПІВПРАЦЯ УКРАЇНИ І КАНАДИ:

Нам є чого повчитись один в одного

15 березня на базі Міжнародного центру миротворчості та безпеки відбулася зустріч Міністра оборони України генерала армії України Степана Полторака та Міністра національної оборони Канади пана Харджита Сінгх Сейджжана.

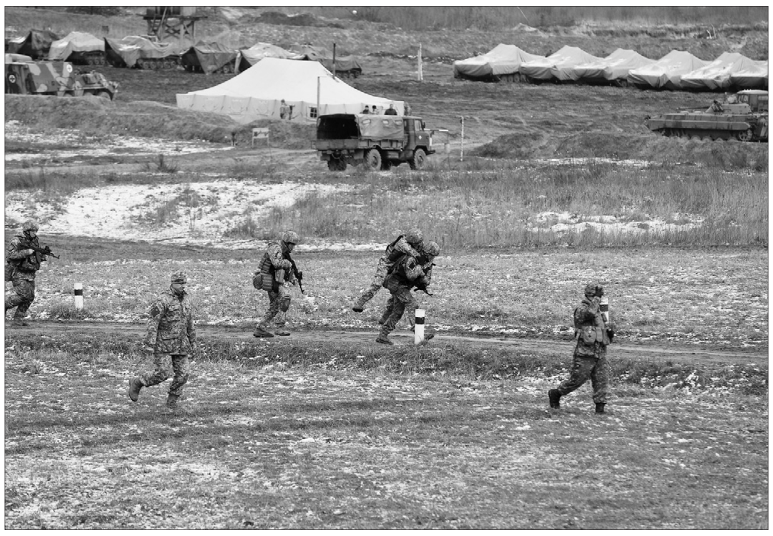
У брифінговій залі військового містечка “Центральне” відбулись переговори делегацій Міністерства оборони України та Міністерства національної оборони Канади.

– Ситуація навколо України не є простою, і весь світ не має жодних сумнівів стосовно присутності російських військ на сході країни. У цей час для нас дуже важлива міжнародна підтримка. Я хочу щиро подякувати Уряду Канади, Уповноваженому Послу Канади в Україні пану Роману Ващуку, оборонному відомству, громадськості дружньої нам країни за розуміння та підтримку України з перших днів від початку збройної агресії, – наголосив під час зустрічі Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

Під час зустрічі почесним гостям була доведена інформація про спроможності Міжнародного центру миротворчості та безпеки, шляхи їх нарощування, присутні в залі були також ознайомлені з планом спільної підготовки підрозділів.

– Я вдячний за детальну розповідь про події, які відбуваються в Україні. І я особливо задоволений почути про реформування українського оборонного відомства. Впевнений, що такі динамічні реформи зроблять ЗС України ще більш професійними та міцними, – підкреслив, звертаючись до української делегації, Міністр національної оборони Канади пан Харджит Сінгх Сейджжан. – Загалом, ця робоча поїздка в Україну посилила моє розуміння, які зміни відбуваються в країні та оборонному відомстві України. Це, без сумніву посилить співпрацю між оборонними відомствами. Ваші реформи – це рух вперед, вони відбуваються швидко, і це помітно. Від Уряду Канади та від себе особисто, я запевняю, що наша країна залишається вірною щодо підтримки України.

Він наголосив, що в України та Канади тісний культурний зв’язок, який історично зберігається протягом довгих років. Також пан Харджит Сінгх Сейджжан висловив співчуття родинам загиблих українських воїнів.

Перебуваючи на полігоні, керівники оборонних відомств обох держав обговорили хід реалізації існуючих програм військового співробітництва України та Канади. Також визначили перспективні напрямки партнерства у військовій сфері.

Глави оборонних відомств країн також ознайомились із навчально-тренувальною базою Центру, відвідали комплекс лазерної імітації бойових дій та заняття на декількох навчальних ділянках Центру за участі канадських інструкторів.

Зокрема, спостерігали за практичними виконаннями стрільб українськими та канадськими військовослужбовцями.

Канадські інструктори продемонстрували бездоганне виконання вправ зі стрілецької зброї та провели показове заняття з надання першої медичної допомоги у бойових умовах.

Міністр національної оборони Канади висловив задоволення рівнем співпраці та взаємодії, якого було досягнуто між інструкторами-військовослужбовцями ЗС України та Канади.

Пан Харджит Сінгх Сейджжан підкреслив важливість обміну досвідом, що відбувається на рівні підрозділів.

– Я впевнений, що досвід, отриманий у процесі підготовки ЗС України та Канади, військовослужбовці повернуть до власних підрозділів. Ці навчання – двосторонній процес, адже канадські військовослужбовці-інструктори навчають українців власному досвіду і отримують знання самі. Адже українські військовослужбовці мають унікальний сучасний досвід ведення бойових дій і розповідають про це, – сказав під час спілкування з мас-медіа Міністр національної оборони Канади пан Сейджжан.

– У мене, як Міністра оборони України, немає жодних сумнівів, що реформування українського оборонного відомства буде успішним. Канада надала багато допомоги у навчанні українських військовослужбовців, у зміцненні матеріально-технічної бази українських військових підрозділів. Упевнений, що дорадча допомога, яку надає та надаватиме оборонне відомство Канади – найкраща підтримка на шляху до реформ. Протягом років між нашими країнами зберігаються теплі дружні стосунки,

наші військовослужбовці встановили конструктивні відносини. Я впевнений у нашому подальшому успішному військовому та військово-промисловому співробітництві, – наголосив під час зустрічі з Міністром національної оборони Канади очільник українського оборонного відомства генерал армії України Степан Полторак.

ДО СТРОЮ

Плюс 220 кандидатів у контрактники

У ці березневі дні у Василькові, на базі Об'єднаного навчального центру Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, триває третій цикл набору громадян на військову службу за контрактом. Кваліфікаційна комісія завершує відбір та укладання контрактів для проходження військової служби. Зараз опрацьовуються особові справи кандидатів на військову службу за контрактом, а також тестування осіб, які вирішили пов'язати своє життя з військовою службою.

Призвані через військові комісаріати з усіх куточків України, різні за віком, фахом та освітою громадяни мають велике бажання якнайшвидше опанувати військові спеціальності та стати до строю захисників Вітчизни.

Серед кандидатів, а їх більше 220 чоловік, є військовослужбовці, які брали участь в антитерористичній операції, були демобілізовані, але за покликом серця виявили бажання знову проходити службу в Збройних Сил України. Як повідомив начальник відділення особового складу та стройового – помічник начальника Об'єднаного навчального центру підполковник Андрій Твердохліб, вік кандидатів у контрактники сягає від 18 до 58 років. Кожен третій потенційний контрактник має вищу освіту. Близько 40% раніше проходили військову службу – як строкову, так і за контрактом. Приблизно половина кандидатів – мешканці міст, решта – селяни. Варто зазначити, що ряди захисників поповнили і представниці жіночої статі, які мріють присвятити своє життя військовій справі.

Прес-центр Повітряного командування "Центр".

ВИПУСК

Українських саперів продовжують готувати за стандартами НАТО

У Центрі розмінування Головного управління оперативного забезпечення Збройних Сил України, що у Кам'янець-Подільському, відбувся черговий випуск канадськими інструкторами українських військовослужбовців, які завершили курс з виявлення, знищення (знешкодження) саморобних вибухових пристроїв.

– Це вже п'ятий випуск висококваліфікованих спеціалістів, яких підготували за стандартами НАТО канадські інструктори. Сподіваюсь, що налагоджена дружня співпраця між нашими військовими триватиме і надалі, а обмін досвідом, насамперед бойовим, буде сприяти успішному виконанню завдань, – підкреслив начальник Центру розмінування полковник Володимир Родіков.

Офіцер розповів, що загалом за півроку канадські військові інструктори підготували за стандартами НАТО 70 українських саперів.

У свою чергу, командир Об'єднаної оперативно-тактичної групи ЗС Канади в Україні майор Х'юго Маркот зазначив, що військовослужбовці ЗС України високо мотивовані та патріотично налаштовані.

– Українські офіцери, сержанти і солдати з високим ступенем відповідальності ставляться до підготовки, прагнуть навчитися новому і поділитись своїми знаннями і досвідом з нами, – додав майор Х'юго Маркот.

Він подякував полковнику Володимиру Родікову та всьому особовому складу Центру розмінування за надану підтримку, терпіння та гостинність. Також майор ЗС Канади Х'юго Маркот вручив пам'ятну медаль кращому слухачу курсу старшині Сергію Грушецькому.

ЦВС

"Саме завдяки хлопцям на передовій ми в Києві живемо спокійно"

Волонтерство давно стало для них не хобі, а професією. Продукти харчування, засоби гігієни, теплі речі... І хоч збирати допомогу на передову стає вже важче, адже чимало українців фактично опинились на межі виживання, благодійникам організації "Допомога армії України в Києві" вдалось забити два буси під зав'язку.

Цього разу гуманітарна допомога везлась безпосередньо на лінію зіткнення, тому волонтерів супроводжували офіцери цивільно-військового співробітництва ОТУ "Маріуполь".

Небезпечна поїздка була здійснена у населені пункти Пищевик, Гранітне і Новогригорівка. Волонтери порадували як військовослужбовців, так і малечу в дитячому садочку, а також місцевих жителів. Привезли хліб, крупи, домашні смаколики, солодощі, іграшки дітям, теплі речі й ковдри.

– Якби була можливість засадити городи, було б значно простіше, – розповідає жителька Пищевика. – А так усе заміноване, ми навіть на траву боїмося ставати. Без гуманітарної допомоги взагалі невідомо, як би ми вижили. Село досить сильно постраждало, вікна вилетіли у всіх, без винятку, домах.

Волонтери розпитали військовослужбовців і жителів прифронтових населених пунктів про потреби і пообіцяли, що наступний приїзд – не за горами.

– Зараз збирати допомогу стало дуже важко. Раніше було значно простіше, ми майже кожного тижня відправляли кілька машин на передову, – розповідає Тетяна Редькіна, координатор ініціативи. – Ми втомлюємось від регулярних поїздок, зборів, сортувань, але розуміємо, для чого це потрібно. В будь-якому випадку ми допомагатимемо аж до самої перемоги, адже саме завдяки хлопцям на передовій ми в Києві живемо спокійно.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

ДОУКОМПЛЕКТУВАННЯ

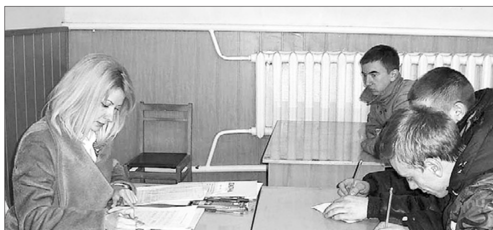
Буковинці поповнюють лави контрактників

У Чернівецькій області в районних (міському) військових комісаріатах продовжується робота щодо відбору громадян кандидатами на військову службу за контрактом та виконання планового завдання щодо доукомплектуванню посад рядового, сержантського і старшинського складу у військових частинах Збройних Силах України.

В області розгорнута широка інформаційно-роз'яснювальна та агітаційна робота для доведення до потенційних воїнів-контрактників нових соціальних стандартів проходження військової служби, в першу чергу – збільшення в рази розмірів грошового забезпечення контрактників.

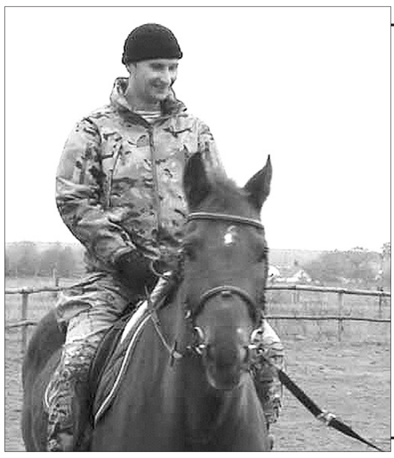
Цього дня 50 кандидатів з Буковини прибули на обласний збірний пункт. Всі вони до цього пройшли прискіпливу медичну комісію та відбір на професійну придатність, також проводилась ретельна перевірка їхніх морально-ділових та психологічних якостей.

– Протягом декількох місяців майбутні контрактники здобувають необхідну фахову підготовку у навчальних центрах Збройних Сил України. Після цього вони будуть розподілені по військових частинах та підрозділах, де пройдуть бойове злагодження та розпочнуть виконання посадових обов'язків, – відзначив заступник Чернівецького обласного військового комісара по роботі з особовим складом та громадськістю підполковник Валерій Мовчанюк.

Слід зауважити, що командування військових комісаріатів області бере постійну участь у медійних заходах, де компетентно інформує громадськість про перспективи та особливості проходження військової служби за контрактом.

Сергій Берець.

Житомирські коні зцілюють бійців АТО

Психологами неодноразово доведено, що спілкування з тваринами позитивно впливає на людину. Воно дає змогу заспокоїтися, підняти настрій та просто гарно провести час. Саме тому громадська організація "Кінно-спортивний клуб "Дербі"", що знаходиться у с. Кам'янка Житомирського району, запрошує учасників АТО безкоштовно покататися на конях, пройти фізичну або психологічну реабілітацію за допомогою іпотерапії.

Тварини допомагають відволіктися від життєвих проблем та підвищують тонус організму. До кожного військового у житомирських інструкторів з кінного спорту – індивідуальний підхід. До того ж, є кілька варіантів відпочинку: уроки верхової їзди, кінні прогулянки у лісі та спілкування з тваринами на фермі.

Інструктор з верхової їзди Валерія Ясинська розповідає про курси:

– Якщо в нас є така можливість, чому б не допомогти тим, кому це потрібно. Це допомагає на певний час перемкнути увагу від пережитих подій. В залежності від того, чого людина хоче, які ставить перед собою цілі, такий і підхід, – розповідає Валерія.

Боєць Руслан Волинець був мобілізований в 95-ту окрему аеромобільну бригаду минулої весни. Брав участь у бойових операціях в Донецькій та Луганській областях. Разом із сином Артемом військовий вирішив перевірити дію іпотерапії на собі.

– Відчуття, звичайно, хороші. Єднаєшся з природою, можна відволіктися від всього, думати про щось приємне та поспілкуватися з конем. Просто шикарно. Величезна вдячність організаторам, – ділиться емоціями чоловік.

На його думку, бійців, які перебували у зоні АТО, треба силоміць підіймати з ліжок, щоб вони пройшли терапію, оскільки враження від експерименту неймовірні.

Бажаючи пройти курси можуть звертатися до Центру допомоги учасникам АТО при Житомирській облдержадміністрації.

Ярослава Зоріна. "Крила України".

Його життя – це Мить і Вічність…

Вигівський Віктор Анатолійович (20.04.1968 – 12.03.2016)

Про таких людей, як він, дуже важко говорити у минулому часі. Не тому, що "Караван" був якимось особливим. Не тому, що він був відомим або визначним. Він був звичайним. Але він не БУВ. Він – ЖИВ. Не показовим, а справжнім життям. Осяяним Вірою, Надією, Любов'ю. Сповненим людської гідності, честі та самовідданісті. Його життя, без перебільшення, можна порівняти із світлом сонця, яке завжди дарувало тепло та гармонію навколишньому світові. Чому? Тому що він усього себе до останньої краплини віддав найбільш святому, що є у кожного з нас, – збереженню миру та спокою нашого неба.

Війна у своїх кривавих жнивах не розділяє жертв ані за віком, ані за уподобаннями. Але, за якоюсь дикою статистикою, чомусь у вічність першими завжди ідуть кращі. І "Караван" – один із них. Його спинила не ворожа куля і не багнет. Але його забрала саме війна. Своїми хижими безжальними пазурами вона вирвала з когорти Воїнів Світла справжнього воїна, справжнього патріота, справжню Людину. Але навіть тут він кинув небуттю виклик – тому що він пішов у небо. Яке так любив. Яке оберігав від біди та ворожої навали усе своє життя. І залишився по тому у небесах навіки…

Я не можу стверджувати, що він був моїм другом. І за цим щиро сумую. Не встиг. Адже у нас було так мало часу, щоб познайомитись ближче. Чомусь завжди відкладаєш на потім те, що у перші миті здається другорядним. Хоча й війна. Хоча й тисячі буденних справ. Але такі зустрічі забути неможливо, коли на твої звичайні запитання людина відповідає не завченими репліками, а серцем, розумом, мудрістю прожитих років. Я досі пам'ятаю його трохи стомлений погляд, відкриту посмішку та слова: "Будь ласка, якщо хочете писати про мене, напишіть краще про моїх підлеглих – хлопців, які прийшли не тільки за мобілізацією, а за покликом серця. В кожного з них – своя доля, свої плани у житті, але усе це вони відклали на кращі дні до перемоги над ворогом." І у цьому – уся його глибина, його велич, його сила. Адже й сам він був призваний із запасу, хоча у цивільному житті зумів знайти своє місце та призначення. Та у чорну годину у числі перших став до зброї, щоб протистояти ворожій навалі. І у цьому теж – його велич, його глибина, його сила. Кожен день своїх бойових буднів він наповнював пошуком нових шляхів для удосконалення професіоналізму підлеглих, шліфування майстерності та виховання справжніх якостей воїна. Саме завдяки "Каравану" були запроваджені тренування сил та засобів протиповітряної оборони різних ланок підпорядкування, бойовий досвід екіпажі отримували не тільки на бойових позиціях, а у й планомірних навчаннях та практичних стрільбах. Саме "Караван" наповнив новим змістом вислів: Наше завдання – не просто перемогти російських агресорів, а й залишитись живими. Ось це і є "бути професіоналом".

І він залишився ним назавжди, хоча підступна хвороба забрала його життя. Офіцер, по суті, згорів на службі. Його здоров'я не витримало шаленого темпу життя, того вболівання за справу, яким жив "Караван". Він залишився у пам'яті своїх бойових побратимів, своїх близьких, своїх рідних. Залишився у справах, що стали йому сяючим обеліском вдячності за його самовідданість та героїзм, військові та духовні чесноти. За наше українське небо, яке він із небесної блакиті й надалі оберігає від смертельної небезпеки та лихого ока.

Вічна пам'ять тобі, Герою….

Володимир Лазарєв.
Фото Миколи Поплавського.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПРОВЕДЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО ОБГОВОРЕННЯ

З метою забезпечення вивчення та врахування громадської думки та дотримання вимог Закону України "Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій" Командування Повітряних Сил Збройних Сил України повідомляє про початок обговорення проекту Указу Президента України "Про присвоєння імені Олександра Бєлого літаку Іл-76МД (бортовий номер 76777) 25-ї бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України".

Указ розроблено за ініціативою особового складу 25-ї бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України з огляду на героїчні вчинки і звершення в ім'я Батьківщини полковника Бєлого О.І. під час боротьби за незалежну Українську державу.

Розроблення проекту Указу Президента України "Про присвоєння імені Олександра Бєлого літаку Іл-76МД (бортовий номер 76777) 25-ї бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України" обумовлено необхідністю вшанування пам'яті полковника Бєлого О.І., покращання військово-патріотичного виховання особового складу Збройних Сил України на бойових традиціях захисників Вітчизни.

Полковник Бєлий О.І. народився 31 травня 1976 року в місті Запоріжжя. Призваний на військову службу 2 серпня 1993 року Ленінським РВК міста Запоріжжя. У 1997 році закінчив Харківський інститут льотчиків (нині – Харківський університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба).

Військову службу проходив у 25-й гвардійській бригаді транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України на посаді заступника командира авіаційної ескадрильї.

У ніч з 13 на 14 червня 2014 року о 00.51 під час заходу на посадку на аеродром міста Луганськ був збитий терористами військово-транспортний літак Іл-76МД 76777 25-ї гвардійської бригади транспортної авіації. Екіпаж виконував спеціальне завдання з перевезення особового складу і військової техніки в район проведення антитерористичної операції на території східних областей України.

Похований у м. Мелітополь на Центральному міському кладовищі у братській могилі разом з екіпажем літака Іл-76МД 76777.

Указом Президента України від 20 червня 2014 року № 543/2014 гвардії полковника Бєлого Олександра Івановича нагороджено орденом "Богдана Хмельницького" III ступеня.

З метою забезпечення вивчення та врахування громадської думки та дотримання вимог Закону України "Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій" Командування Повітряних Сил Збройних Сил України повідомляє про початок обговорення проекту Указу Президента України "Про присвоєння імені Олександра Молодчого літаку Су-24 (бортовий номер 41) 7-ї бригади тактичної авіації імені Петра Франка Повітряних Сил Збройних Сил України".

Указ розроблено за ініціативою особового складу 7-ї бригади тактичної авіації імені Петра Франка Повітряних Сил Збройних Сил України з огляду на героїчні вчинки і звершення в ім'я Батьківщини двічі Героя Радянського Союзу генерал-лейтенанта авіації Олександра Молодчого під час боротьби за незалежність Вітчизни.

Розроблення проекту Указу Президента України "Про присвоєння імені Олександра Молодчого літаку Су-24 (бортовий номер 41) 7-ї бригади тактичної авіації імені Петра Франка Повітряних Сил Збройних Сил України" обумовлено необхідністю вшанування пам'яті двічі Героя Радянського Союзу генерал-лейтенанта авіації Молодчого О.Г., покращання військово-патріотичного виховання особового складу Збройних Сил України на бойових традиціях захисників Вітчизни.

Олександр Гнатович Молодчий народився 27 червня 1920 року в Луганську. Закінчив Військово-авіаційну школу пілотів (1938) і академію Генерального штабу (1959).

У роки Другої світової війни – заступник командира ескадрильї 420-го і 748-го авіаційних полків дальньої дії, заступник командира, а потім командир ескадрильї 2-го гвардійського авіаполку (1941-1944); інспектор-льотчик авіаційної дивізії дальньої дії (1944-1945).

Олександр Молодчий провів 311 бойових вильотів на бомбардування важливих військових об'єктів в районах Дем'янська, Пскова, Новгорода, Курська, Брянська, Кенігсберга, Будапешта, Берліна.

Після Другої світової війни проходив військову службу на відповідальних командних посадах у Військово-Повітряних Силах.

З березня 1965 року перебував у запасі. Проживав у Луганську, потім – у Чернігові.

Помер Олександр Гнатович Молодчий 6 червня 2002 року в Чернігові.

Зауваження та пропозиції до проекту від фізичних та юридичних осіб просимо надсилати на адресу: м. Вінниця, вул. Стрілецька, 105, 21007 Командування Повітряних Сил Збройних Сил України. Адреса електронної пошти прес-центру Командування Повітряних Сил Збройних Сил України: uaf1@ukr.net.

Відповідальний за проведення громадського обговорення полковник Баюш Олександр Якович, телефон (0432) 596 940.

Зауваження та пропозиції до проекту від фізичних та юридичних осіб прийматимуться протягом місяця з дня повідомлення про громадське обговорення проекту.

Проект

У К А З ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про присвоєння імені Олександра Бєлого літаку Іл-76МД (бортовий номер 76777) 25-ї бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України

З метою увічнення пам'яті полковника Бєлого Олександра Івановича, ураховуючи його мужність і героїзм, незламність духу в боротьбі за незалежну Українську державу, та зважаючи на високий професіоналізм, зразкове виконання поставлених завдань особовим складом 25-ї бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України, постановляю:

1. Присвоїти літаку Іл-76МД (бортовий номер 76777) 25-ї бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України ім'я Олександра Бєлого.

Президент України П.ПОРОШЕНКО.

Проект

У К А З ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про присвоєння імені Олександра Молодчого літаку Су-24 (бортовий номер 41) 7-ї бригади тактичної авіації імені Петра Франка Повітряних Сил Збройних Сил України

З метою увічнення пам'яті двічі Героя Радянського Союзу генерал-лейтенанта авіації Молодчого Олександра Гнатовича, ураховуючи його мужність і героїзм, незламність духу в боротьбі за незалежність Батьківщини, та зважаючи на високий професіоналізм, зразкове виконання поставлених завдань особовим складом 7-ї бригади тактичної авіації імені Петра Франка Повітряних Сил Збройних Сил України, постановляю:

1. Присвоїти літаку Су-24 (бортовий номер 41) 7-ї бригади тактичної авіації імені Петра Франка Повітряних Сил Збройних Сил України ім'я Олександра Молодчого.

Президент України П.ПОРОШЕНКО.

Як запорізький історик став “кіборгом”

Йому всього 35, а про нього вже знімають фільми і пишуть книги. Гранатометник 79-ї окремої аеромобільної бригади, кавалер ордена “За мужність” В’ячеслав Зайцев зумів разом із побратимами вирватись з оточення, воював під Дебальцевим і в Донецькому аеропорту. Чоловік розповів про те, як видовбував окопи, коли під ногами був камінь, як гранатами глушив рибу в ставку, коли в оточенні не було їжі, як міцно спав під залпи “Града” і як мріяв про смачний стейк…

– За освітою ви історик. Як стали десантником?

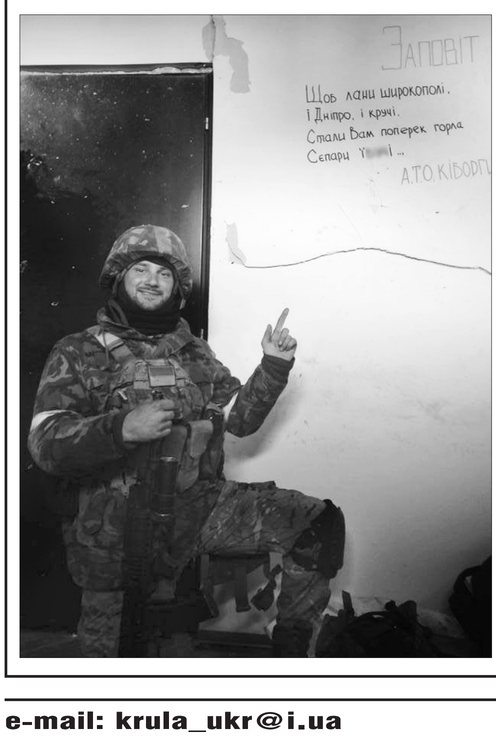
– До початку війни я працював старшим науковим співробітником в Національному заповіднику на острові Хортиця. Маючи історичну освіту, добре розумів, які процеси відбуваються в країні. На відміну від Помаранчевої революції, яка по факту була більше карнавалом, Майдан став дійсно революцією. Я не міг залишатись осторонь того, що відбувається. До того ж, я служив строкову службу в десантних військах, тож вмів непогано поводитись зі зброєю. Пішов добровольцем у військкомат і потрапив до 79-ї бригади, що дислокується в Миколаєві. Це була перша хвиля мобілізації.

– Дружина, мабуть, була не в захваті від такого рішення?

– Рідні поставились неоднозначно, але тоді ще ніхто не усвідомлював, чим усе насправді обернеться. На той момент ще тільки розгортались події в Криму. Я й сам довгий час думав, що на Донбасі все буде спокійно. Так сталось, що багато спілкувався з афганцями, ветеранами і ніколи навіть подумати не міг, що зможу бути на їхньому місці. Колись дуже заздрив хлопцям, які потрапили до Югославії, хоч якийсь досвід отримали. Ніколи не вважав за можливе, що мені доведеться брати участь у справжній війні. І навіть афганці, які були в нашій роті, казали, що нічого подібного там не було. У них найважчою зброєю був 82-міліметровий міномет і кулемет ДШК. А тут “Гради”, “Урагани”, танки, артилерія, повний “фарш”…

– Спочатку ви стояли на кордоні з Кримом на відстані 300 метрів від російських військ…

– Там ми пробули до травня, потім передислокувались на Донбас – до Ізвариного і Краснодона, захищати східний кордон. Командир наполягав на тому, щоб ми рили укриття, навіть коли під ногами був камінь. Доводилось видовбувати в сланці щілини з допомогою ломів.

– Рятували окопи?

– Рятували, коли росіяни зі своєї території почали палити по нас із “Градів“, мінометів, крупнокаліберної зброї. Чим глибше закопаєшся, тим більше шансів вижити. На нашу долю тоді випало чимало серйозних обстрілів, але рота втратила лише одного бійця, що можна вважати досить не поганим показником.

– Страшно було під час перших бойових хрещень?

– Не можу сказати, що я є якимось Рембо чи термінатором. Звісно, було страшно. Але якщо страх тебе переборює, то чого ти вартий? Страх – це нормальне почуття адекватної людини. Ми лупили не туди, куди треба, просто стріляли… Бачив немало хлопців, які під час обстрілу впадали в ступор.

Їде колона, її активно обстрілюють, по броні стукають кулі, і люди впадають у ступор…

– Як виводили з цього стану?

– Били по обличчю. В більшості випадків це діяло, та не завжди. Людина ж – не машина, не залізо, вона – складний механізм. Помітив, що багато з тих, хто спочатку вдавав із себе Рембо, кричав, як буде вуха різати терористам і так далі, в результаті здулись. Здавалось, що їм треба буде тільки встигати патрони подавати, такі вони вже круті. Більшість з них після першої літньої кампанії зникли і більше не повернулись. Багато хто з них служив, але серйозно воювати не був готовий.

– Але ж таких людей було не так багато?

– Насправді, після літньої кампанії, де ми непогано відвоювали, чималий відсоток бійців знайшли причини не повертатись. Вони вирішили, що трьох місяців війни для них цілком достатньо, вони свій обов’язок перед державою вже виконали. А попереду у нас були ще котли, похід на Маріуполь, Донецький аеропорт, Дебальцеве…

– Як опинились у котлі?

–Це було біля Зеленопілля. Було оголошене десятиденне перемир’я, яке ще більш ускладнило ситуацію. Сепаратисти перегрупували сили, укріпили позиції. Ми опинились в оточенні, колони з боєприпасами та продовольством не могли до нас прорватись.

– Якщо продовольство не було змоги підвезти, що ж ви їли?

– Довелось голодувати. Перебивались, наприклад, рибою, яку гранатами глушили в ставку. В одну з ночей побачили в тепловізор стадо баранів, яке знаходилось за півкілометра від нас. Гвинтівки, карабіна чи автомата з нічним прицілом у нас не було. Тому хлопці вирішили пальнути по стаду із АГС. Від накриває гранатами велику площу, так що шансів вижити у кабанів не було б. Я сказав, що це не по-спортивному, що готовий стати перед гранатометом, щоб врятувати тварин. Незабаром нам зустрівся розбитий автомобіль прикордонників, в якому були різні консерви. Таку їжу не назвеш смачною, проте ми їй були раді. На початку серпня бригада вирвалась із оточення.

– Яким чином?

– Росіяни запропонували вийти по зеленому коридору. Командир зробив вигляд, що погодився. Домовились, що рушимо по маршруту, який запропонував противник, через три години. Насправді, ми поїхали раніше й іншим шляхом. Потім бачили, як росіяни почали “накривати” місце, де стояв наш табір, а також маршрут так званого зеленого коридору. Так само вони повели себе під Іловайськом. Варто зазначити, що завдяки цьому котлу були звільнені Лисичанськ, Сіверодонецьк, Слов’янськ, Краматорськ і багато інших міст.

– Вдавалось відпочити?

– Я дуже класно висипався в окопах. Якщо чесно, навіть вдома так виспатись не вдається – дочка постійно стрибає і повзає по мені. В окопі, який собі вибив у скелі, я міг спати навіть під залпи “Града”. Відстоїш свою вахту і спокійно йдеш спати. Пам’ятаю, як “Град” впав в позицію, випалив всю траву, жучків, мишей, а я навіть не прокинувся…

– В Донецькому аеропорту ви були два рази. Під час одного з обстрілів отримали поранення, проте залишились далі воювати…

– В аеропорту я був в жовтні й листопаді. Під час одного з обстрілів, який вів ворожий танк, уламок залетів мені під бронежилет і потрапив в живіт. Санітар перев’язав рану, вколов антибіотики. В той час було дуже багато поранених, із гранатометників залишався я один. При постійних атаках противника потреба в гранатометнику була дуже високою. Тож я прийняв рішення залишитись. Намагався поменше нахилятись, стріляв з гранатомета стоячи або з колін.

– Бої були інтенсивними?

– Терористи пообіцяли до 6 жовтня, дня народження Путіна, взяти аеропорт. Бої були настільки запеклими, що за десять діб я

зробив більше сотні вистрілів. Це дуже багато. За всю строкову службу при Союзі стільки не стріляли, як я за два тижні боїв в новому терміналі. Цікаво, що в листопаді, коли я був у новому терміналі, ситуація дещо змінилась. Вони вирішили не воювати так зухвало. Після цього у мене на автоматі аж іржа з’явилась, тобто я з нього не вистрелив жодного разу, тільки з гранатомета. У нас були прилади нічного бачення, тепловізори, але все ж головним засобом виявлення противника залишався власний слух: виявив підозрілий шерхіт, даєш в цей бік чергу з автомата чи стріляєш гранатою. Там стільки всього валялось, що підкрастись, не створюючи шуму, було практично не можливо. Нам дуже пощастило з комбатом, Майком, повним кавалером ордена

Богдана Хмельницького. Він був продюсером усього дійства, постійно був з нами на зв'язку.

– Правда, що багато сепаратистів в атаку йшли під дією наркотиків?

– Можу навести декілька прикладів, які все пояснять. Пам'ятаю, як одне "тіло" вибігло мародерити автомобіль за триста метрів перед терміналом. Почали по ньому стріляти, він спочатку втік, потім чомусь знов повернувся. По ньому стріляли всі дружно – і кулеметник, і снайпер, і я раз випустив. Штуки три в нього точно влучило. Також дивною була стрілянина з кулемета по танку, що випускає кулі. По-перше, танку це жодної погоди не робить. По-друге, він без проблем вираховує, звідки стріляють, розвертається і робить уламковий постріл. Згадується ще один випадок, коли в новому терміналі в ближньому бою сепаратист заховався за стовп, а лікті виставив, йому одразу їх прострелили.

– Тобто, людина в тверезому розумі так себе не поведе…

– Звичайно. Чи, коли мовчать, спостерігається затишшя, а він лупить і лупить в кулеметне гніздо. Куди ти лупиш? Для чого витрачати боєприпаси? Себе тільки виказуєш. Я в той момент просто виліз і вистрілив туди з гранатомета, попередньо заливши туди бензину. Просто спалив усе. Це тільки ті випадки, які я одразу згадав, насправді ж їх набагато більше.

– Але ж професійні військовослужбовці також були?

– Були. Але першими вони ніколи не йшли. Попереду себе вони штовхали оцих маргіналів – наркоманів, алкоголіків, а самі йшли другою хвилею. Цих товаришів можна було ідентифікувати по спортивних штанах, кедах. А такі "запаковані" товариші йшли другою, третьою хвилею. А ці люмпени йшли на забій. Зазвичай втрати – один до трьох. Обороняючих – одна, а нападаючих – три. В нас було один до десяти. Просто реально забій. У Пісках, Водяному, Авдіївці стояла наша артилерія, міномети, пушки нас підтримували. Завдяки їм ми і трималась. Періодично наші танки виїжджали, теж їм давали прочуханки.

– Як побут облаштували, чим харчувались, де брали воду?

– Ставиш дві цеглини на бік, кладеш між ними шматки сухого спирту і підпалюєш. На вогні підігріваєш кашу, готуєш воду для чаю чи кави. З водою були великі проблеми. На жаль, через неї деякі хлопці загинули. Зі сторони нового термінала вночі їх помітили і постріляли. Навіть з батарей зливали воду, настільки все було погано.

Спати, зрозуміло, доводилось, де прийдеться. Противник міг напасти посеред ночі, тому про повноцінний відпочинок не йшлось. Одні дрімали, а інші – чергували, потім змінювались. Коли температура повітря стала низькою, з'явилась ще одна проблема – холод. Вночі ми промерзали до кісток.

– Привезли щось з аеропорту?

– Так, привіз кілька книжок. Я зараз є завідувачем бібліотеки, тому такі речі для мене дуже актуальні. Знайшов в аеропорту дві дуже цікаві книжки – історичну і про шахтаря. Також були різні уламки, я їх повіддавав друзям, в музеї, вже практично нічого не залишилось.

– Про що найбільше мріяли на фронті?

– В літньому оточенні мріяв про хороший стейк. Зимою вже ні про що не мріяв, просто хотів додому.

– Коли отримали друге поранення?

– Друге поранення було під Дебальцевим. Після виходу з аеропорту ми були в Водяному, Пісках, Опитному. Наш батальйон називали "Кіборгбат", який як Чіп і Дейл завжди поспішав на поміч. Якщо десь потрібно було посилити позиції, нас туди відправляли. В лютому ми потрапили в Дебальцеве, де повинні були взяти село Логвинове. Ми звідти росіян доволі вдало вибили, але пішла контратака ворога, ми чекали на нашу артилерію і, на жаль, змушені були відступити, коли на нас впритул пішли танки. Я так швидко ще на БТР не застрибував. Вранці по нас посипались удари з мінометів, і так сталося, що шмат мерзлої землі попав мені в ногу. Потім стало зрозуміло, що там є дірка, а в ній – залізо від міни. Тобто, у мене була мінновибухова травма. Я день прошкутильгав у частині, потім мене відвезли в Артемівськ, звідти до Харкова, потім в Черкаський госпіталь, там і витягли залізо.

– Змінились за цей рік?

– Мені 35 років. Куди мені вже змінюватися. От взяти, наприклад, повну склянку, її ж наповнити важко, а склянку, що була порожньою – наповнити можна. Це хлопці, яким від 20 до 28 років, вони позмінювалися, стали більш нервовими. Дружина іноді каже – ти змінився, іди лікуйся, але це тільки коли сваримось… Мені здається, що я такий же ніжний, як і до війни. Зовсім не шкодую, що отримав подібний досвід. Якби повернути все назад, я б вчинив точно так само. На жаль, далеко не всі люди розуміють, що ми там воювали за них. Скритий, побутовий сепаратизм нікуди не подівся. В тих же ЛНР і ДНР за проукраїнські погляди можна отримати "на горіхи". У нас, на жаль, за антиукраїнські настрої не карають. У мене більше поваги викликають сепаратисти, які воюють проти мене з автоматом, ніж вата, яку я захищаю і яка жирує тут.

– Яке воно – життя після війни?

– Я швидко адаптувався до мирного життя. Мабуть, тому що я – зріла, доросла людина. Зараз я є завідувачем наукової бібліотеки на Хортиці, депутатом міської ради, головою постійної комісії з гуманітарних питань, головою консультаційної ради ветеранів АТО. Продовжую активно допомагати армії. Провели марафон, зібрали близько 400 тисяч гривень, допомагаємо інвалідам, сім'ям загиблих, допомагаємо військовим частинам, вирішуємо юридичні питання, земельні питання. Фронт роботи величезний.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

Пошкоджену "Градом" ЛЕП відновили під Маріуполем

Професія електрика є однією із найбільш небезпечних. Працювати доводиться "під напругою", часто – на великій висоті… А якщо в кілометрі розриваються міни? Чи поля заміновані? Або лінії електропередач пошкоджуються не від поривів вітру, а від "Града"? Тоді на допомогу електрикам приходять офіцери цивільно-військового співробітництва. Так надійніше, спокійніше і швидше.

Офіцер групи ЦВС супроводжує фахівців, допомагає отримати необхідні дозволи, "проводить" по блокпостах, контролює ситуацію… Електрики зізнаються, що без військовослужбовців ЦВС на небезпечні ділянки ні ногою. Досить часто доводиться працювати практично на лінії зіткнення. Один із працівників ледь не наступив на розтяжку, що могло призвести до летальних наслідків. Після цього випадку електрики працюють лише з супроводом військових і попереднім оглядом ділянки саперами.

Якщо раніше бригада займалась плановими роботами, технічним обслуговуванням об'єктів, то з початком війни в країні ситуація кардинально змінилась… Провівши день з працівниками Донецькобленерго, дізнаюсь, що практично кожен серйозний обстріл закінчується розривом ліній. Тож і цього разу електрики за сприяння військовослужбовців відновлюють лінію електропередач між прифронтовими населеними пунктами Зоря, Водяне і Орловське, що була перебита уламками "Града".

– Ця лінія постачатиме електрику місту Маріуполь, – пояснює Олександр Семерунь, офіцер групи ЦВС ОТУ "Маріуполь", що супроводжувала електриків. – Вона є резервною, потрібна в першу чергу для того, аби збільшити зносостійкість системи електропостачання, її міцність, надійність. Лінія була перебита ще півтора роки тому, проте відновити її раніше не було можливості. Були першочергові завдання, до прикладу, відновлення ліній, що подають електроенергію до підприємств. Робота на цьому об'єкті проводилась протягом двох-трьох тижнів. Спочатку усі місця обійшли сапери. Тут велись бої, тому нерозірваних боєприпасів досить багато – мін, гранат, розтяжок... Поля можуть бути заміновані як нашими військовими, так і противником. Далі були складені карти роботи, затверджені і погоджені із усіма необхідними інстанціями проекти, надано необхідні дозволи. Бригада в кількості десяти чоловік під керівництвом Романа Горбатюка виїхала на місце і успішно впорались із завданням.

Електрики пояснюють, що проведена робота є вкрай важливою. Резервна лінія була подана на одну із найбільших підстанцій. Якби під час наступного обстрілу відключилась ще одна лінія, Маріуполь разом із навколишніми містами і селами залишилися без світла, та і заводи б зупинились. До того ж, без "аварійного запасу" обладнання працює на знос. Тож за першої нагоди фахівці звернулись до керівництва групи ЦВС ОТУ "Маріуполь" в особі Олександра Сорви.

– З початком війни про спокійну роботу довелось забути. Нерідко доводиться стикатися з небезпечними моментами. Зате постійно на свіжому повітрі, – жартують електрики. – Військовослужбовці оперативно відреагували на наш запит, – розповідає Роман Горбатюк. – Підполковник Семерунь суттєво спростив нам роботу. Раніше траплялись ситуації, коли планувався виїзд – обстрілів не було, а тільки приїжджали – починалась стрілянина. Виявлялось, що вже за 500 метрів іде бій і нам наказували покидати позицію. Тому, без супроводу військових ми зараз не працюємо.

– Працювали якось після обстрілу недалеко від лінії зіткнення, – розповідає електрик Дмитро Голуб. – Прибіг супроводжуючий військовослужбовець і сказав, що потрібно терміново закінчувати роботу. На ворожій території почувся гуркіт мотора танка. Танк побачили метрів за 300, всередині похолоно. Швидко закінчити роботу і залишити небезпечне місце не могли. Адже була розгорнута техніка і двоє фахівців працювали на підйомнику вишки на висоті 20 метрів. Довелось застосувати усі здобуті під час тренувань навики, щоб, не порушуючи техніки безпеки, швидко зняти працівників, згорнути техніку і покинути небезпечне місце роботи.

Працівники Донецькобленерго діляться, що з початком війни роботи стало в рази більше. Невідновленими залишаються пошкоджені лінії в Бердянському, Широкиному, на інших ділянках, де постійно йдуть бойові дії. Ситуація ускладнюється тим, що система ліній електропередач є спільною для українських і окупованих територій. Розірвати її неможливо. Доводиться вести переговори із тими, хто знаходиться на окупованій території, адже, як не крути, світла і тепла хочуть усі люди.

Анастасія Олехнович. "Крила України".

Мешканці Бердянського отримали воду

На відміну від Широкиного, де життя буде відновлене ще точно не скоро, в сусідньому Бердянському, що на Донеччині, картина більш оптимістична. У практично мертвому курортному селищі продовжують проживати кілька десятків людей. Розтрощені пансіонати, знищені зовсім не бідні будинки, гільзи під ногами, відсутність магазинів… До недавніх пір цей "постапокаліпсис" значно ускладнювався ще й відсутністю води.

Водонапірна вежа, що забезпечує селян водою, була розбита ще рік тому, коли поруч розірвалася 120-мм міна. Відновити водопостачання виявилось не так просто, адже тріщини і пошкодження на конструкції були серйозними. Аварійні ремонтні роботи не давали бажаних результатів. Протікання вежі посилювалось…

Повністю відремонтувати джерело водопостачання вдалось лише після багатьох годин важкої роботи. За справу взялись офіцери групи цивільно-військового співробітництва, морські піхотинці, ремонтна бригада. Зварювальні роботи, в тому числі й висотні, принесли гарний результат. Населення Бердянського отримало довгоочікувану воду.

– Піклування про мирних мешканців Бердянського – постійно в центрі уваги групи цивільно-військового співробітництва ОТУ "Маріуполь" і морських піхотинців ВМС ЗС України, які захищають Маріуполь, – пояснив офіцер групи ЦВС. – Разом із системною допомогою, що надається населенню українськими військовими, міжнародними гуманітарними і волонтерськими організаціями, органи місцевої влади долучилися до вирішення проблем мешканців цього населеного пункту.

Марія Руда. "Крила України".
Фото автора.

MADE IN UKRAINE

"Одеський авіаційний завод" замінить імпортні комплектуючі до Мі-8 власною

Державне підприємство "Одеський авіаційний завод", що входить до складу ДК "Укроборонпром", у 2016 році планує почати встановлювати на вертольоти Мі-8 м'які паливні баки (МПБ) власного виробництва.

Виробництво МПБ здійснюють на підприємстві в рамках реалізації програми імпортозаміщення. Наземні та льотні випробування баків, що завершилися днями, дали позитивні результати. Після уточнення і коригування окремих питань Командування Повітряних Сил Збройних Сил України ухвалить рішення щодо налагодження їхнього серійного випуску.

За оцінкою фахівців, "Одеський авіаційний завод" зможе розпочати виробничий процес вже у цьому році. Враховуючи трудомісткість і технологічні особливості робіт, спочатку підприємство вироблятиме приблизно 16 баків на рік.

Нагадаємо, "Укроборонпром" вже підписав 13 меморандумів про співпрацю з облдержадміністраціями та Києвом задля прискорення виконання програми імпортозаміщення. Так, запуск серійного виробництва "Дозорів" відбувся в рекордно короткі терміни завдяки кооперації 40 підприємств Львівщини. А Житомирський бронетанковий завод включив у виробничий цикл 67 підприємств, які за підсумками 9 місяців 2015 року заробили 18 млн грн.

ДП "Одеський авіаційний завод" – одне з найстаріших авіаційних не тільки в Україні, але і в Європі. Підприємство надає високоякісні послуги з ремонту авіаційної техніки, модернізації літаків, їх сервісного обслуговування, виготовлення запасних частин і навчання персоналу.

ЗГІДНО З УГОДОЮ

Україна відправила в Таїланд чергову партію колісних бронетранспортерів БТР-3Е1

Український оборонний концерн "Укроборонпром" здійснив відвантаження чергової партії нових колісних бронетранспортерів БТР-3Е1 для Збройних сил Королівства Таїланд.

З 22 лютого 2016 р. на Київському бронетанковому заводі проводилась передача бронетранспортерів БТР-3Е1 іноземним замовникам згідно з міжурядовою угодою між Україною та Королівством Таїланд. Пізніше колісні бронемашини були відправлені залізничним транспортом для подальшого завантаження на корабель.

Бойова колісна плаваюча машина БТР-3Е1 має броньований захист, високу маневреність, озброєння (з комплексом управління), здатна швидко виявляти, розпізнавати і вражати наземні (в тому числі і броньовані) і низько летячі цілі з високою ефективністю, призначена для застосування в мотострілкових підрозділах військ (силах). Бронетранспортер здатний слідувати за танками, з ходу долати окопи, траншеї й водні перешкоди.

Раніше Таїланд уклав контракт з Україною на поставку великої партії БТР-3. Перший контракт на поставку 96 БТР-3Е1 був укладений у серпні 2007 року, другий на поставку 121 БТР-3Е1 – влітку 2011 року, третій на поставку 15 БТР-3Е1 і шести БТР-3РК – у серпні 2013 року. Станом на 2015 рік на озброєнні було 180 БТР-3Е1. У травні 2014 року частина бронемашин, виготовлених для Таїланду, були поставлені Національній гвардії України у зв'язку з гострою ситуацією на сході країни.

ПЕРСПЕКТИВИ

"Мотор Січ" може збудувати завод в Китаї

Українська компанія "Мотор Січ" планує побудувати на території Китаю завод з випуску двигунів типу ТВ3-117 для оснащення вертольотів.

На сьогодні Сухопутні війська Китаю мають велику кількість вертольотів Мі-17, на яких використовуються двигуни ТВ3-117 виробництва "Мотор-Січ". Крім цього, розглядається можливість установки двигунів ТВ3-117 на деякі перспективні розробки китайської оборонної промисловості.

Перспективний китайський важкий вертоліт теоретично також міг би використовувати український двигун, про що сьогодні активно ведуться переговори з представниками української сторони.

ТВ3-117 – сімейство авіаційних турбовальних двигунів, розроблених в 1965-1972 роках. Випускається серійно з 1972 року на ПАТ "Мотор Січ" (м. Запоріжжя) і по праву вважається одним із найнадійніших авіаційних двигунів в світі. З моменту створення було випущено більше 25 000 двигунів ТВ3-117 різних модифікацій, спільне напрацювання яких становить понад 16 млн годин.

НОВИНКА

Удар в спину КрАЗа.
Український бронеавтомобіль на шасі МАЗ-6317

Київська компанія "РЕФОРМ" представила проект багатоцільового бронеавтомобіля зі спеціальною десантною капсулою, призначеною для перевезення до 22 осіб.

Як платформа для бронеавтомобіля було обрано вантажівку-всюдихід МАЗ-6317, виробництва ВАТ "Мінський автомобільний завод". Надалі можлива поставка української версії вантажного шасі з підприємства корпорації "Богдан", яке планує налагодити серійне виробництво шасі і спецмашин на території України.

Новий бронеавтомобіль призначений, насамперед, для доставки і перевезення особового складу. При цьому десант захищений броньованої капсулою здатної убезпечити як від вогнепальної зброї та осколків артилерійських снарядів і мін, так і від підриву на саморобному вибуховому пристрої або фугасі завдяки V-подібній конструкції днища. Кабіна бронемашини також додатково захищена.

Варіанти виконання бронеавтомобіля:
перевезення особового складу (до 22 осіб екіпажу);
командно-штабна машина;
машина зв'язку;
машина для перевезення вибухових речовин.
Характеристики базового автомобіля для 6х6 (6317):
Д/Ш/В, мм: 9500/2550/3300
Повна маса: 25150 кг
Вантажопідйомність: 13600 кг
Максимальна швидкість: 80 км/год
Двигун: ЯМЗ 65853, дизель, потужність 330 к.с.
Трансмісія: механічна 9 ст.
Паливні баки, л: 200+350
Централізоване підкачування шин.

ЗВІТ

Україна виконує контракт з випередженням графіка

Харківське підприємство "Завод ім. Малишева" відзвітувало про успішне виконання чергового етапу контракту на поставку моторно-трансмісійних відділень в інтересах Збройних сил Пакистану для комплектації танків AL-KHALID національної розробки.

ДП "Завод ім. Малишева" проводить планове відвантаження чергової партії моторно-трансмісійних відділень, а також інших великих вузлів і комплектуючих до бойової техніки для іноземних замовників. Про це повідомили на підприємстві. "З цими іноземними замовниками налагоджені давні і перспективні виробничі зв'язки", – підкреслив представник заводу.

Крім того, як повідомили на заводі, до відвантаження на експорт готується нова партія МТО.

– Робота триває з деяким випередженням графіків. Це стало можливим завдяки мобілізації наявних на підприємстві робочих ресурсів: минулого місяця люди виходили працювати понаднормово, масово працювали на вихідних, зумівши надолужити втрачений через свята час у січні, – повідомили на заводі.

За інформацією, керівництво поставило перед працівниками завдання – випускати не менше десяти МТО в місяць. Також стало відомо про можливе укладення експортного контракту з Ефіопією, яка зацікавилася продукцією заводу.

Харківський авіазавод планує отримати замовлення з Китаю

"Є попередні домовленості на рівні підписання меморандуму з "Укроборонпромом" про завантаження Харківського авіаційного заводу (ХАЗ). Ведуться переговори", – заявила заступник голови Харківської облдержадміністрації Юлія Світлична, відповідаючи на питання, чи правда, що Китай готовий замовити кілька літаків на Харківському авіазаводі. Про це повідомляється в інтерв'ю Світличної на Depo.ua. Світлична уточнила, що орган управління ХАЗа – "Укроборонпром". Довідка "SQ". Харківський авіазавод переданий в структуру ДК "Укроборонпром". Завод серійно виробляє літаки Ан-74, Ан-140 і ХАЗ-30. У цьому році планується передати іноземному замовнику один літак. Скорочений робочий графік був введений на заводі в лютому 2015 р.

"Філін":

"Коли ворог вривається в твою країну, чоловіки повинні зібратися разом, взяти до рук зброю та гнати його геть"

Вже не дивно зустрічати на фронті чоловіків непризовного віку, але які можуть дати фору багатьом 40-річним. Головне, що їхня громадянська позиція не дозволила їм сидіти вдома на дивані та чекати закінчення війни, а спонукала взяти до рук зброю та нарівні з молоддю захищати свою країну від агресора.

59-річний старший лейтенант Олександр Лагутенко – офіцер по роботі з особовим складом у одному з батальйонів, що стоїть на захисті східних районів Маріуполя. Разом з побратимами обороняв майже 40 кілометрів фронту біля Донецького аеропорту, брав участь у боях за Широкине та спецоперації з визволення Пищевика і Павлополя.

За фахом Олександр Вікторович – біолог. Народився, виріс і все життя прожив у Запоріжжі. Закінчив біологічний факультет Дніпропетровського університету у 1979 році. Пройшов військову підготовку на кафедрі цього ж університету. Випускався одночасно цивільним фахівцем та лейтенантом-мотострілком. Багато років пропрацював викладачем у різних навчальних закладах. 12 років мав власне деревообробне підприємство, яке ліквідував, і пішов воювати.

– Чому вирішили зробити такий рішучий крок – покинути бізнес і піти на війну?

– Все дуже просто і банально. Є норми, які ми трішки забули. Коли ворог вривається в твою країну, чоловіки збираються докупи, беруть до рук зброю та женуть його геть. Так було в усі часи і в усіх народів. Я не вважаю, що українці сьогоднішнього покоління повинні бути винятком з цього правила. Тим більше, маючи таких славетних предків, які століттями захищали рідну землю. Змагаючись з нерівним за силою ворогом, вони зберегли Батьківщину та націю. Соромно буде перед пам'яттю пращурів кинути її напризволяще.

– Як поставилася родина до вашого вибору?

– Я розлучений, але підтримую контакти зі своїми дружинами та дітьми. Живу з матір'ю. Батько кілька років тому помер, тому матері одній важко. Але вона мене зрозуміла і благословила на цю справу. А діти – син Артем і донька Даша – кажуть, що пишаються. Артем, наприклад, за свої кошти купив і привіз мені з Києва бронежилет.

– Яка імовірність того, що син також піде воювати?

– Я йому категорично заборонив іти на війну, адже він останній продовжувач нашого роду. До того ж, є моральна норма, якщо син іде воювати, то батько залишається вдома, і навпаки. Крім того, воювати потрібно не тільки зі зброєю в руках на східному фронті, а й на інформаційному.

– Ким він працює?

– Артем з тієї команди, яка робила популярність Каналу 24, транслюючи події з Майдану. 19 лютого він стояв на Інститутській між двох сторін і вів пряму трансляцію. Я навіть чув, як кулі свистять. А в нього не було ні броника, ні каски. Він аж захлинався від адреналіну. Наразі Артем працює на 5 каналі, в команді, яка виробляє сюжети програми "Стоп корупція". Я ним пишаюся. Там він – на своєму місці. Працює ефективно і на користь країни.

– 60-річчя плануєте зустрічати на передовій?

– Звичайно. Я нетипова людина. Досить здоровий чоловік, в якого непоганий стан здоров'я. Раніше навіть займався спортом, тож зараз намагаюся збалансувати фізичну та інтелектуальну працю. Навіть багатьом 40-річним чоловікам можу дати фору.

– Серед предків напевно є військові?

– В нашому роду нема професійних військових, але родина завжди воювала. Мій двоюрідний дід – один із загиблих на крейсері "Варяг". Рідний дід по матері – учасник Брусилівського прориву в Першій світовій війні. Дід по батькові – воював у Першій світовій війні, а потім командував бронепотягом.

– Якщо порівнювати себе до війни і зараз, є зміни?

– Особливих не помітив. Я хоч і не фаховий військовий, але в мене є певний нахил до цього. В молодості навіть обирав між військовою кар'єрою і цивільною. Можливо, навіть став би військовим, але мені не подобалася ситуація в радянській армії того часу. Офіцерське середовище, рівень культури та норми поведінки мене не влаштовували, тому я залишився цивільним. Але, напевно, козацьке коріння дає про себе знати, тому на війні мені не треба ні пристосовуватися, ні змінюватися.

– А як щодо суспільства?

– В суспільстві певні зміни є. Тут, на сході, населення трохи поляризується: зменшується відсоток людей, які байдуже сидять по хатах, і збільшується кількість тих, хто протистоїть війні. Крім того, світогляд людей Луганського і Донецького регіонів дуже своєрідний. Тут працює досить потужна російська пропагандистська машина. Але є закономірність: чим менший вік людей, тим більший відсоток серед них справжніх українців. І навпаки. А взагалі, суспільство має розвиватись еволюційним шляхом, а не революційним. Революції не мають принципового значення. Всі процеси в суспільстві проходять еволюційно. Тому нам потрібен певний час для того, щоб відбулися зміни в менталітеті населення.

– Яке у вас ставлення до тих, хто навмисно уникає служби в армії?

– Як говориться у Святому письмі: "Не судіть, і не судимі будете". Коли справа йде про таких людей, треба розглядати кожен випадок окремо. Можливо, є проблеми, що вимагають від людини не йти воювати: сімейні обставини, релігійні переконання. На жаль, сьогодні ми в цьому не розбираємося. Ми просто шаблонно формулюємо ситуацію: "Не хоче йти воювати". А от тих, які можуть захищати країну, але цього не роблять, я не розумію. На мій погляд, це трохи "недочоловіки".

– Перемир'я… Яке воно для вас?

– Мені важко судити, що за цим криється насправді. Я офіцер управління одного з батальйонів, що обороняють Маріуполь, і не більше того. В мене не дуже велика вежа для спостерігання. З одного боку, навіть поганенький мир краще доброї війни. З іншого боку – ця ситуація не дозволяє повернути собі загарбані противником землі.

– Зазвичай, військові розповідають про значну підтримку волонтерів. Як з цим у вашому підрозділі?

– При всій моїй повазі до волонтерів (я схиляю перед ними голову і знімаю капелюха), але все базове забезпечення надходить до нас від Міністерства оборони. Держава нас підтримує як військову частину і забезпечує всім необхідним. А от волонтери роблять наше життя якіснішим. Але їхня підтримка не ставить питання: "Може чи не може існувати військова частина". Якщо завтра волонтерський рух припиниться і нам перестануть допомагати, все одно ми будемо існувати і захищатимемо країну далі. Просто будемо трішки гірше жити та менше оснащені.

– Напевно, частенько доводиться спілкуватися з місцевими?

– Це, до речі, один з моїх обов'язків. Для мене значно цікавіше розповідати про факти спілкування з місцевим населенням, з дітлахами та студентами, ніж про бойові дії. Я бачу в них майбутнє України та цього краю. Бачу їхній патріотизм та віру. Їхнє розуміння правди не таке викривлене, як у старшого покоління. Молодь не знаходиться у "королівстві кривих дзеркал". Мене надзвичайно дивує, як вони об'єктивно і тверезо оцінюють ситуацію.

– Траплялися цікаві ситуації, про які можете розповісти?

– Щодо військових подій, то найбільш акцентовані спогади – кінець осені-початок зими 2014 року. Після менш ніж двох місяців формування, оснащення, навчання і злагодження, у спішному порядку нашу частину кинули в зону АТО, де катастрофічно не вистачало підрозділів. Маючи фактично 250 штиків, ми змушені були боронити майже 40 кілометрів фронту. Це була одна з двох комунікацій Донецького аеропорту, який тоді героїчно захищали "кіборги". Нас досить жорстко обстрілювали сепаратисти. Внаслідок одного з обстрілів снаряди з гаубиць влучили в наш арсенал. Там було 2 вагони боєприпасів. Ми були в 50-ти метрах від складу і нікуди не могли відійти. Снаряди розривалися практично у нас над головами. Так і сиділи в траншеях. Оце і є найяскравіший спогад.

– Траплялося втрачати друзів?

– На жаль, так. Хочу відзначити, що за наш батальйон хтось дуже добре молиться. Ми маємо мінімальні втрати за всю історію бойових дій – вісім бійців. При цьому ми не здали жодного квадратного метра української території, що обороняли. Більше того, ще трохи й звільнили. Кілька місяців тому була скандальна, з боку сепаратистів, історія, коли українські війська зайняли населені пункти Пищевик і Павлопіль. Це була робота саме 37-го батальйону.

– Розкажіть детальніше про ситуацію з визволенням цих населених пунктів.

– Рішення на операцію надійшло зверху. Де-факто, туди вступили в наш підрозділ. Але, якби ситуація вийшла з-під контролю, й інші частини були готові прийти нам на поміч. Операція була добре спланована і тривала лише дві години. Підрозділи вийшли вночі. "На котячих лапах", тихенько й спокійно все зайняли, а зранку "наші друзі" постали перед фактом: "Павлопіль та Пищевик контролюються підрозділами Збройних Сил України".

– Назвіть найуспішнішу операцію підрозділу.

– Безперечно – бої за Широкине. Спочатку ми захищали район Авдіївки, потім з середини січня 2015 року наші перші колони зайняли позиції на схід від Маріуполя. З кінця зими протягом півроку ми разом з батальйонами "Донбас" і "Азов" повністю прикривали Маріуполь зі сходу. Там дуже вдало працювали наші артилеристи. За кожного нашого загиблого противник втрачав до десятка своїх. Ми бачили цілі колони карет швидкої допомоги та рефрижератори, що вивозили тіла ворогів після нашої роботи. Ми завдали ворогу значних втрат. Це славетна сторінка у діяльності Збройних Сил України, і вона ще отримає своїх дослідників та хроністів.

Ярослава Зоріна.
"Крила України".

На туберкульоз може захворіти кожен!

Туберкульоз сьогодні є актуальною медико-соціальною проблемою не тільки в Україні, а й в усьому світі. Як свідчить світова статистика, щороку в усьому світі від туберкульозу гине 2 млн людей. За оцінками ВООЗ, у період між 2000 і 2020 роками майже один мільярд людей буде інфіковано, 200 мільйонів захворіє та 35 мільйонів загине від туберкульозу, якщо контроль за епідемією не буде посилено. Розповісти про цю надзвичайну проблему й шляхи запобігання хвороби ми попросили тимчасово виконуючого обов'язки начальника 740-го регіонального санітарно-епідеміологічного управління Міністерства оборони України підполковника медичної служби Ігоря Кудельського.

– Ситуація з туберкульозом в Україні дуже складна – починаючи з 1995 року, зареєстрована епідемія туберкульозу, яка невпинно прогресує та набуває загрозливих масштабів. Статистика свідчить про те, що в Україні щоденно реєструється 82 нових хворих на туберкульоз, з них 30 помирає, а загалом від цієї хвороби щороку гине 10-11 тисяч осіб. Згідно з даними Національної академії наук, зараз кількість хворих на туберкульоз складає близько 1,4% населення України.

– Скажіть, а як розпізнати цю підступну й смертельно небезпечну хворобу?

– Туберкульоз є небезпечним та дуже важким захворюванням, але на початковій стадії він має "прихований" перебіг. Людина, яка захворіла, вважає, що перевтомилася або має застудне захворювання. Тому люди часто звертаються до лікаря лише після появи важких симптомів, коли лікування набагато складніше та триваліше.

Знання існуючої небезпеки та особливостей перебігу захворювання, а також симптомів, що можуть бути першою ознакою наявності туберкульозу, допоможе вчасно звернутися до лікаря та почати лікування.

– А що взагалі є причиною захворювання?

– Збудником туберкульозу є мікобактерія туберкульозу (паличка або бацила Коха). Є багато видів мікобактерій (людських, бичачих, пташиних, мишачих та інших), і всі вони можуть викликати захворювання у людини. Мікобактерія туберкульозу дуже стійка до впливу навколишнього середовища: в річковій воді збудник зберігається до 5 місяців, у ґрунті – 1-2 роки, у вуличному пилу – до 10 діб, у приміщеннях при розсіяному світлі – більше 1 місяця, на пасовищах – до 1 року. Вона добре витримує нагрівання до + 850С та охолодження до – 200С. При температурі – 200С паличка Коха зберігає життєздатність протягом 7 років. А ось ультрафіолетові промені вбивають її через 2-3 хвилини.

Найчастіше зараження відбувається повітряно-крапельним або повітряно-пиловим шляхом. Хворий на так звану "відкриту" форму туберкульозу під час кашлю виділяє паличку Коха у повітря разом із крапельками мокротиння або слини. Людина, яка знаходиться поруч та вдихає ці заражені крапельки, може бути інфікована. Крім того, якщо заражені крапельки мокротиння висихають та осідають на часточках пилу, є ймовірність зараження іншої людини, якщо вона вдихає ці часточки.

Найбільшу імовірність захворіти має людина, у якої під час "зустрічі" з мікобактерією туберкульозу може бути перевтома, погане або нераціональне харчування, стрес, наявність інших захворювань, що призводять до порушення роботи імунної системи. Зниження імунітету дуже часто "супроводжує" і військовослужбовців Збройних Сил України, особливо тих, які задіяні в проведенні антитерористичної операції на сході країни. Адже це – і постійні стреси, і інші згадані вище чинники.

– А які, як правило, симптоми бувають у хворого на туберкульоз?

– Симптоми туберкульозу – це, перш за все, кашель, частіше сухий, що триває понад 2-3 тижні, кровохаркання (наявність крові у мокротинні, що виділяється при кашлі), підвищення температури без очевидних причин більше 5-7 днів, відчуття задухи. Також, частіше за все, захворювання супроводжується раптовим схудненням через погіршення або відсутність апетиту, постійною слабкістю, підвищеною втомлюваністю, а також підвищеною пітливістю, особливо вночі. Якщо у Вас є ці симптоми, необхідно негайно звернутися до лікаря!

Обстеження складається з рентгенографії, аналізу мокротиння та додаткових, призначених лікарем при потребі, загальноклінічних аналізів. Обстеження просте, безпечне та виконується протягом декількох днів.

Обстеження тих, хто перебував у тісному контакті з людиною, хворою на туберкульоз, є обов'язковим! Це дозволяє виявити захворювання на ранніх стадіях або, за наявності показань, провести профілактичне лікування, що значно зменшує можливість захворіти.

Повне одужання людини, яка захворіла на туберкульоз, можливе за умови раннього початку та суворого дотримання режиму лікування і рекомендацій лікаря. При ускладнених формах туберкульозу лікування більш складне та тривале, але повне одужання теж можливе. Головне – вчасно звернутися по допомогу.

Спілкувався Олексій Тригуб. "Крила України".

Журналістка з Німеччини передала автомобіль українським офіцерам

Свій старий автомобіль офіцери групи цивільно-військового співробітництва у Волновасі лагідно називали "трупіком". Останнім часом машина пересувалась практично дивом, могла назавжди зупинитись у будь-який момент. Навіть такий елемент, як гальма, у авто не завжди спрацьовував. При цьому офіцери ледь не кожного дня виїжджали на передову, постійно вирішували купу питань, виконували все, аби зробити життя побратимів на лінії зіткнення і жителів прифронтових сіл і міст кращим, наскільки це можливо.

"Мене вразило, які вони чесні, добрі, мужні..."

Вирішити проблему з автомобілем офіцерам допомогло знайомство з журналісткою Сонею Самойлевою, яка проживає і працює в Німеччині. Дівчина настільки перейнялась питанням, що перегнала джип до Волновахи з самої ФРН, а це – не менше трьох тисяч кілометрів!..

– Я приїхала до подружки у Волноваху, вона працює у місцевій газеті. Оскільки я знімаю документальний фільм про події в Україні, подружка запропонувала познайомити з класними офіцерами. Ми одразу знайшли спільну мову. Мене вразило, які вони чесні, добрі, мужні... Почали підтримувати зв'язок. У хлопців була велика проблема з автомобілем. Вони запитали, чи не знаю я якісь фонди, благодійні організації, які зможуть допомогти із розв'язанням ситуації. Звісно, я нічого не обіцяла. Та перша організація, в яку я зателефонувала, була готова прийти на поміч. Мені було простіше, тому що у мене був відеоматеріал. Потрібно було так зателефонувати і сказати: "Дайте коштів на автомобіль" може кожен, а я одразу демонструвала, куди і кому ця машина піде. Це мені додало заряду енергії і впевненості. Я ще сил не доклала, а вже щось вийшло.

3000 кілометрів до місця призначення

Самостійно гнати автомобіль у Волноваху Соня спочатку не наважувалась. Розглядались різні варіанти, та виявилось, що значно вигідніше, аби авто придбав саме німець і пригнав його без розмитнення.

– Підходяще авто було знайдене за 400 кілометрів від того місця, де я проживаю. Придбала машину і поїхала на ній додому. Пройшла техогляд, щоб вона спокійно провезла нас 3000 кілометрів. Сіла за кермо і поїхала. Зі мною з Німеччини їхав чоловік, який долучився до справи купівлі авто. Ми змінювали один одного за кермом.

Хлопці мені дякують за авто, та, насправді, це не моя заслуга, а їхня. Я б цим ніколи не займалась, якби просто мене хтось попросив. Та цим хлопцям я не могла відмовити. Адже добре розумію, що авто їм дуже потрібне.

"О, гальма є"

Офіцери групи цивільно-військового співробітництва міста Волноваха не знають, як дякувати молодій журналістці. Адже без автомобіля вони як без рук.

– Ми виявились досить перебірливими, – з посмішкою розповідає Олексій Кучер, начальник групи ЦВС "Волноваха". – Хотіли, щоб автомобіль був на дизелі, відрізнявся хорошою прохідністю... Машина нам дуже сподобалась. Як тільки сіли в авто, щоб випробувати, першими радісними словами були: "О, гальма є". До того ж, авто приїхало не пусте. Соня запакувала його різними подарунками для бійців – кавою, предметами гігієни... Дарчу оформили таким чином, щоб машина залишалась у нашій групі доти, поки тут буде знаходитись група "СІМІС".

Анастасія Олехнович. "Крила України". Фото автора

Буковина не забуває своїх героїв на передовій

Жителі села Шипинці, що у Чернівецькій області, вкотре відправили домашні продукти харчування на передові позиції захисникам України. Зготували солдатам галушки, голубці, котлети, квасолю, гречку, капусту з м'ясом, рогалики та завиванці.

– До допомоги бійцям на фронті долучилося майже все село – допомагають від старого до малого. Люди приносять продукти, одяг, ковдри, гроші. Забезпечують водіїв, які везуть допомогу на Донбас, солярку. Активно допомагає наша церква Київського патріархату, місцевий монастир, – ділиться голова села Шипинці Василь Нявчук.

Місцеві господині зізнаються, що хотіли б готувати нашим захисникам на весілля чи на хрестини, а не на війну. Сподіваються, що скоро війна закінчиться і хлопці повернуться додому.

Цього року шипичани допомагають бійцям уже вчетверте. Обіцяють підтримувати їх і надалі. Сьогодні Україну від ворога захищають 18 шипинських хлопців.

Сергій Березець.

Захід для фінансистів “Заходу”

У Повітряному командування “Захід” відбулися збори з начальниками фінансово-економічних органів підпорядкованих військових частин. Збори проводилися з метою підвищення рівня фахової підготовки та вдосконалення практичних навичок ведення фінансового господарства.

Як повідомив керівник занять, начальник фінансово-економічної служби – помічник командира військової частини підполковник Віктор Гунчик, заняття проводяться активними методами.

– Фахівці не лише здобувають теоретичні знання, а й обмінюються власним досвідом, – зазначив офіцер.

Під час проведення зборів було обговорено питання щодо фінансово-господарської діяльності підпорядкованих військових частин протягом 2016 бюджетного року, стан взяття зобов'язань та використання виділеного фінансового ресурсу, а також інші не менш важливі аспекти фінансової діяльності.

Тимчасово виконуючий обов'язки командира Повітряного командування “Захід” генерал-майор Олег Струцінський на відкритті зборів зауважив:

– Сьогодні існує гостра необхідність відновлення техніки, озброєння, закупівлі необхідних матеріальних ресурсів для забезпечення життєдіяльності військ. Тому питання фінансового забезпечення військових частин на належному рівні визначено одним із пріоритетних завдань, покладених на Повітряне командування “Захід”.

Олександра Качмар.
м.Львів.

Комбат та його “Оси”

Для цього перспективного командира й вмілого фахівця війна триває ось уже півтора року – рівно стільки офіцер, який отримав військове звання “майор” за участь у проведенні антитерористичної операції достроково, знаходиться на буремному Донбасі. Чимало підлеглих комбата – мобілізовані, удвічі старші від нього за віком люди. І, тим не менш, майор Олексій Бондар прекрасно справляється зі старшими від себе підлеглими і є для них справжнім батьком-командиром – вимогливим, але справедливим.

Олексій народився і виріс у Харкові. З 13 років серйозно захопився боксом і досить швидко досяг рівня кандидата у майстри спорту. Його навчання у Харківському університеті Повітряних Сил не відразу розпочалося з військової кар'єри – спочатку вчорашній школяр став студентом, і вже наприкінці першого курсу вирішив змінити свій статус, ставши курсантом факультету ППО Сухопутних військ.

У 2009 році випускник видового вузу Повітряних Сил лейтенант Олексій Бондар прибув для подальшого проходження військової служби до гарнізону Гвардійське, що на Дніпропетровщині. У зенітному ракетному полку, що дислокується у цьому селищі міського типу, молодий офіцер обійняв посаду начальника розрахунку ЗРК “Оса-АКМ”. А через три роки, пройшовши чотири рази через навчання з бойовими стрільбами на полігоні ДНВЦ “Чауда” в окупованому нині Криму, старший лейтенант Бондар став начальником обслуги – заступником командира зенітної ракетної батареї.

Комбатом капітан Олексій Бондар став уже під час антитерористичної операції, у вересні чотирнадцятого року. Й одразу – на передові рубежі. Батарея капітана Бондаря пройшла злагодження з бойовими пусками на полігоні Широкий Лан, після чого заступила на бойове чергування на позиції біля перешийку – на адміністративному кордоні з анексованим Кримом.

Півроку “колокримського стояння” воїни-зенітники з Гаврдійського продовжували бойове злагодження підрозділу, виконуючи завдання з прикриття наземних підрозділів від можливих авіаударів. На щастя, останніх не було, тож служба неподалік від Чонгара проходила спокійно – в штатному, так би мовити, режимі. Півроку зенітники жили у наметах на Півдні, поки не отримали команду вищого керівництва й не вирушили на схід.

Безпосередньо у зоні проведення антитерористичної операції батарея майора Олексія Бондаря перебував понад рік – з лютого 2015 року. Перші півроку підрозділ знаходився на Луганщині, у тодішньому секторі “А”. Там для батареї, укомплектованої більше, ніж на половину мобілізованими солдатами й сержантами, почалася справжня бойова робота, на яку зенітники чекали давно. А саме – боротьба з безпілотними літальними апаратами противника.

Розрахунки зенітної ракетної батареї майора Бондаря здійснили 14 бойових пусків по БПЛА російсько-терористичних військ. Близько половини з них були вдалими – лише за підтвердженими даними, над своєю та тимчасово окупованою територією.

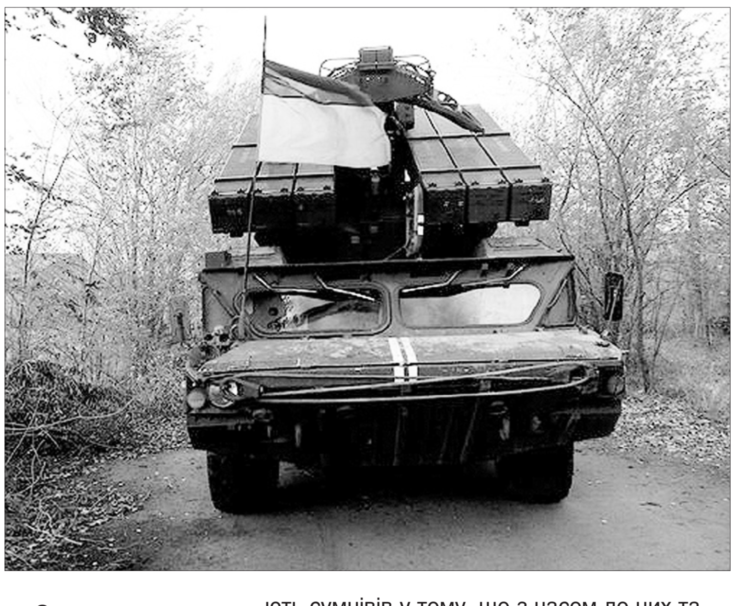
Влітку 2015 року батарею було передислоковано до сектору “М”. Відтоді зенітники майора Олексія Бондаря несуть службу на півдні Донеччини.

У батареї, якою командує майор Олексій Бондар, проходять військову службу більшість мобілізованих військовослужбовців, і меншість – кадрові офіцери й контрактники. Більшість із мобілізованих – це чоловіки віком до 35 років, але є й справжні аксакали – сивочолі батьки сімейств і дідусі, які розміняли вже шостий десяток. Серед таких – заступник командира батареї по роботі з особовим складом майор Олександр Тоцький, якому 57 років. У мирному житті – воєнрук з профтехучилища в смт. Голованів, що на Кіровоградщині, минулого року він був мобілізований та почав вивчати захист Вітчизни не в теорії, а вже на практиці. У підрозділі молодий, енергійний та вимогливий командир і поважний немолодий вчитель якнайкраще доповнюють одне одного. Кращий фахівець полку, яким є майор Олексій Бондар, допоміг вчорашньому учителю швидко опанувати озброєння підрозділу і ввів його в стрій, а досвідчений педагог із трьома десятиліттями педагогічного стажу допомагає командирові у створенні здорового морально-психологічного клімату в колективі, ділиться своєю життєвою мудрістю з комбатом, який рівно удвічі молодший за нього.

– Олексій Володимирович – дуже перспективний офіцер, технічно грамотна людина й справедливий, турботливий командир, – розповідає про комбата Олександр Васильович. – Крім того, він – талановитий організатор та, попри свій молодий вік і те, що він виріс у великому місті, а не в селі, прекрасний господар. Його зусиллями у пункті дислокації підрозділу облаштовано побут із максимальним, як для польових умов комфортом, заготовлено необхідну кількість дров. Тричі на тиждень наші хлопці відвідують польову лазню. Організовано й гаряче харчування військовослужбовців. Підтримується тісний контакт із сім'ями військовослужбовців. Завдяки такому піклуванню про особовий склад, підлеглі люблять і поважають свого командира, незважаючи на його вимогливість і, в чомусь, навіть суворість. Я переконаний, що такі офіцери, як майор Олексій Бондар – це майбутнє нашого війська. Саме таких офіцерів і хотілося би бачити частіше!

Батарея майора Олексія Бондаря виконує бойове завдання у складі військ оперативно-тактичного угруповання “Маріуполь” ось уже 10 місяців. Це – досвідчені воїни-зенітники, які вже добре знають свою справу й вправно володіють штатним озброєнням. Серед них є й насправді цікаві особистості. Зокрема – фізик-ядерник та програміст із корпорації “Samsung”! Але більше, як говорить комбат, звичайних хлопців – простих технарів, які зараз якраз і потрібні найбільше. Це – представники різних хвиль мобілізації, які навчають один одного, передають свій досвід. Хтось уже готується до демобілізації, а для когось попереду – ще місяці бойової служби, тож часу на розхолодження немає.

За два роки війни вдома, де на нього чекає кохана дружина Євгенія, психолог Новомосковського ліцею “Самара”, Олексій був двічі по 13 діб. Решту часу проводив із підлеглими – на Херсонщині, Луганщині й Донеччині. За понад рік участі в АТО нагороджений відзнакою начальника Генерального штабу Збройних Сил України “Учасник АТО” та Почесною відзнакою командувача військ Оперативного командування “Південь” “За оборону Маріуполя”. Та хист і сумлінна служба офіцера не залишають сумнівів у тому, що з часом до цих та інших відзнак на парадному однострої майора додадуться й державні нагороди – комбат безперечно гідний того!

А поки що майор Олексій Бондар на чолі своєї зенітної ракетної батареї продовжує виконувати бойові завдання на буремному Донбасі. Зенітники задоволені своїм комбатом, а командир – роботою підлеглих.

– Начальники розрахунків, старшина й сержанти працюють чітко й злагоджено, – говорить комбат. – А солдати у нашій батареї – це, так би мовити, люди з руками: техніка завжди якісно й своєчасно обслуговується, у господарстві – порядок. Одним словом, наш військовий колектив є злагодженим і боєздатним, що він неодноразово підтверджував!

Олексій Тригуб. “Крила України”.

НАМІРИ

ВПС США скаржаться на брак авіації

Міністерство оборони США стурбоване скороченням кількості винищувачів в стройових ескадрильях. Про це, із посиланням на заступника очільника Пентагону Роберта Уорка, повідомляє інтернет-видання flightglobal.com.

Зокрема, посадовець повідомив, що на момент завершення Холодної війни ВПС США налічували 134 ескадрильї тактичних винищувачів. Відтоді масово виводилися із бойового складу такі літаки General Dynamics F-111, McDonnell Douglas F-4 і Lockheed F117, що різко скоротило потенціал військової авіації. До того ж, із запланованих 381 стелс-винищувача F-22 "Раптор" закупили всього 187 одиниць. Виробництво винищувачів F-35 також відстає від графіка на шість років. Темп його виробництва складає лише 48 машин на рік, у той час як необхідно вже досягти темпу в 80 літаків. Усе це призвело до того, що кількість ескадрилей у складі ВПС скоротилося до 54-х.

Можливо, саме із цих причин у США дедалі частіше згадують про відновлення виробництва F-22. Щоправда, не в його нинішній, а більш просунутій модифікації. Тим більше, що компанія Локхід-Мартін повністю зберегла заводську оснастку для його виробництва. В умовах необхідності нарощення бойового потенціалу та потенційного розв'язання нового витка Холодної війни таке рішення було б цілком очевидним, адже непотрібно витрачати ресурс на розробку нового літака, час на доведення до необхідного рівня бойових спроможностей, складання необхідної кількості машин та підготовку льотчиків й персоналу для обслуговування.

Експерти стверджують, що F-22 після незначної модернізації міг би легко перетворитися на літак, бойові можливості якого впритул наближалися б до шостого покоління. Логіка американців проста: для цього не потрібно створювати новий двигун зі змінним вектором тяги, чим так вихваляються росіяни. Непотрібні зайві ускладнення конструкції силової установки, коли концепція бойового застосування літака не передбачає ближнього маневреного повітряного бою. Літак – лише засіб доставки для зброї. Відтак, на перший план у американців виходять стелс-характеристики літака й ергономіка застосування озброєння на F-22.

Із малопомітністю у нього – жодних проблем. Військові неодноразово відзначали унікальні можливості літака як передової розвідувальної платформи, який завдяки стелс-технології здатен заглибитись у повітряний простір супротивника і збирати розвідувальну інформацію та миттєво передавати її для прийняття рішень. Цю особливість "Раптора" військові цінують навіть більше, ніж здатність влучно пускати ракети чи скидати бомби. А ось щодо решти – тут є над чим працювати у плані модернізації: це і система нашоломної цілевказівки, як у F35, і власне, сама номенклатура озброєння, що завдяки застосуванню нанотехнологій може в рази збільшити бойові можливості літака. Газета "Крила України" вже писала про розробки керованих боєприпасів для гвинтівок, нове покоління вибухових речовин та мікроракети. Переконаний, нове озброєння для F-22 розвиватиметься саме у цьому напрямку.

Наскільки подібна програма модернізації найдорожчого у світі винищувача може затягнутися у часі, американці не прогнозують. Очевидно, що перевести винищувальний авіапарк на п'яте покоління швидко не вдасться, і, як стверджує заступник очільника Пентагону Роберт Уорк, ВПС ще довгий час матимуть змішаний авіапарк. Тому, принаймні до межі 40-х років, F-16 і F-15 ще залишатимуться у строю. Стосовно шостого покоління винищувачів, то у командуванні ВМС і ВПС США прогнозують їх появу у бойовому складі в 30-х роках.

ФІНАНСИ СПІВАЮТЬ РОМАНСИ

Російська "оборонка" затягує паски

Хто б що не говорив про низьку ефективність уведених щодо Москви санкцій, але у поєднанні із загальносвітовою тенденцією до падіння цін на нафту, яка спостерігається протягом останніх двох років, вони таки діють. Завдяки цим процесам росіяни вже переглянули темпи та обсяги виконання програм з розвитку озброєнь, змушені витрачати значні ресурси на заходи імпортозаміщення.

Остання ластівка – десятивідсоткове зменшення держоборонзамовлення у поточному році. Про це в інтерв'ю The Wall Street Jornal заявив глава держкорпорації "Ростех" Сергій Чемезов. Це не торкнеться раніше розпочатих проектів, які постараються довести до завершення. А ось роботи за новими розробками вимушено будуть "поставлені на паузу".

Про існуючі проблеми із держоборонзамовлення минулого тижня заговорив навіть російський президент. Він вимушений був визнати, що виконання низки оборонних контрактів затягнулося, а деякі по суті були зірвані. Крім того, за словами першої особи Кремля, щодо ряду важливих вузлів і деталей, необхідних для безперебійної роботи російської "оборонки", й досі зберігається залежність від імпорту. Тобто, він практично визнав неефективність реалізації політики імпортозаміщення, запровадженої в Росії ще у 2014 році. Для покращання ситуації Путін традиційно радить "детально проаналізувати причини", "забезпечити якнайшвидше виконання замовлень", "вжити заходів для того, аби подібні ситуації не повторювалися" та "швидше розгортати виробництво деталей, що поставляються з-за кордону" і, очевидно, якщо не вийде – "шукати альтернативних постачальників". Щоправда, де їх шукати, Путін не уточнив.

Від'ємна карма високосного року безпосередньо торкнулася й фінансування оборонного відомства. Як повідомила заступник Міноборони РФ Тетяна Шевцова, цьогорічні військові витрати будуть скорочені на п'ять відсотків. Зважаючи на те, що загальні витрати за розділом національної оборони в проекті бюджету заплановані в розмірі 3,14 трильйона рублів, скорочення складе близько 160 мільярдів рублів. При цьому левова частка цих коштів (150 мільярдів) стосувалася саме витрат за статтями держоборонзамовлення.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

ПРОЕКТИ

Безпілотний заправник

ВМС США замість закритої минулого року програми UCLASS (X-47B) планують розвивати програму створення БПЛА з функціями повітряної дозаправки палубних літаків. Про це повідомляє інтернет-видання flightglobal.com.

Відзначається, що палубні винищувачі F/A-18 Super Hornet занадто завантажені як літаки-заправники, відтак, Пентагон хоче бачити у своєму арсеналі на борту авіаносців безпілотний пальноналивник. Програма, на яку виділено 2,16 млрд дол. США, вже отримала позначення MQ-25 Stingray.

Аби максимально здешевити реалізацію проекту, флот у певній мірі готовий пожертвувати стелс-можливостями безпілотника. Разом із тим, флотські фахівці наполягають на універсальності БПЛА, тобто на виконанні ударних та розвідувальних функцій. Таким чином, новий ЛА може класифікуватися як багатоцільовий повітряний пальнозаправник. Повністю завершити програму планують у 2021 році.

ІНВЕСТИЦІЇ

Туреччина збільшує фінансування оборони

Уряд Туреччини затвердив фінансування оборонних програм країни на рівні 6 млрд доларів. При цьому левова частка видатків спрямована саме на розвиток технологій та озброєнь внутрішнього виробництва. Про це, як повідомляє defensenews.com, минулого тижня повідомив прем'єр-міністр Туреччини Ахмет Давутоглу в рамках проведення засідання комітету з оборонної промисловості.

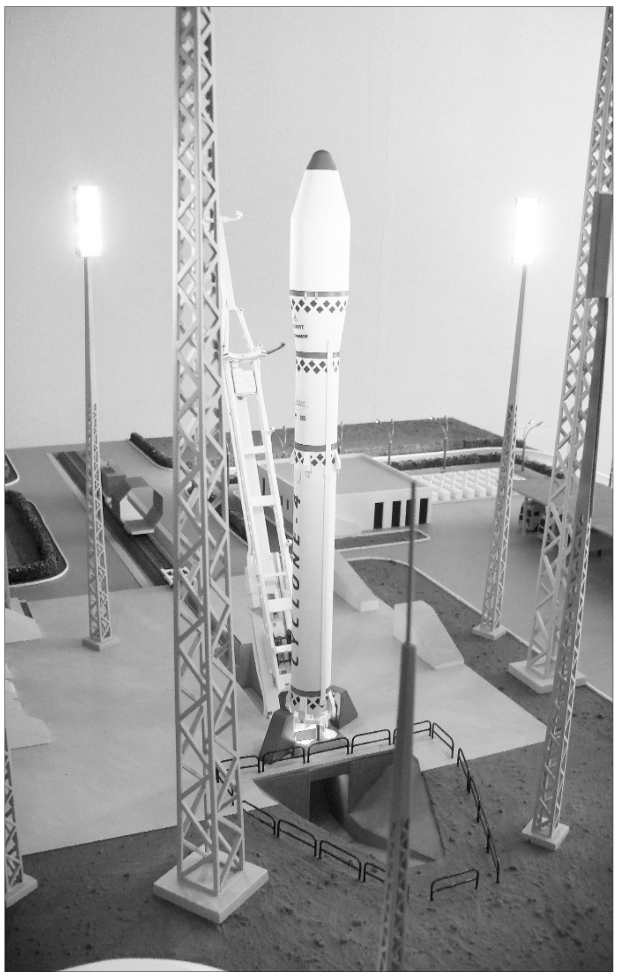
Він підкреслив, що турецька воєнна промисловість вже досягла чималих успіхів у контексті створення озброєння та техніки власної розробки. Передусім це стосується сфер виробництва стрілецької зброї, безпілотних літальних апаратів, де Туреччина більше не потребує використання іноземних технологій. Йдеться про середньовисотний турецький БЛА "Анка" великої тривалості польоту, що розроблений турецькою компанією TAI. У лютому він здійснив чотиригодинний дебютний політ.

За інформацією defensenews.com, під час засідання виконавчого комітету оборонної промисловості також розглядались перспективи амбітної турецької програми з виробництва власного винищувача, а також плани з проектування, розробки та виробництва літака як для цивільного, так і військового призначення.

ПРОЕКТИ

Україна сподівається відновити співпрацю з Бразилією

Україна найближчим часом спробує відновити кілька проектів у космічній галузі, зокрема "Циклон-4" спільно з Бразилією і "Морський старт" спільно з США. Про це повідомив голова Державного космічного агентства України (ДКАУ) Любомир Сабадош.

– На сьогодні ми, фактично, залишилися без незалежного доступу до космічного простору, адже "Байконур" для нас реально закритий, "Морський старт" – у підвішеному стані... А щодо "Циклону-4", то ми все ще сподіваємося, що Бразилія повернеться до розгляду цього проекту. Я планую у березні відвідати цю країну, щоб хоча б для себе зрозуміти, які шанси на спільну реалізацію проекту, – зазначив Сабадош.

За його словами, з Бразилії надходить суперечлива інформація про те, чи є шанси на відновлення проекту. Як з варіантів виходу з ситуації Сабадош бачить залучення до співпраці третю сторону.

– У такому випадку в проекті можуть бути три, чотири держави, можливо, якась з американських фірм проявить інтерес. Адже ми бачимо, що приватний бізнес пішов у космос, і в цьому напрямку є певні результати. Але готовність є: ракета-носій має готовність майже 87% і наземний комплекс бразильці виконали трохи більше, ніж наполовину. Тому нелогічно було б це кинути, – підкреслив керівник ДКАУ.

Він відзначив, що відмова Бразилії від реалізації проекту "Циклону-4" з Україною сталася завдяки зусиллям Росії.

Сабадош також повідомив, що на рівні ДКАУ і Держдепартаменту США домовилися про створення спільної робочої групи, яка проведе засідання 15-20 травня під час його візиту в США.

– Думаю, ми знайдемо ті проекти, які можна спільно реалізовувати з американськими партнерами. Це може бути проект на кшталт "Морського старту", розробка двигуна на заміну РД-180, який використовується на "Атлас V", поглиблення співпраці з компанією Orbital, для якої ми виготовляємо перший ступінь ракети-носія Antares, – зазначив глава ДКАУ.

Він додав, що в цьому питанні можна досягти певного прориву.

"Морський старт" (Sea Launch) – плавучий космодром для запуску ракет "Зеніт" і однойменний міжнародний консорціум з експлуатації космодрому. 22 червня 2009 року Sea Launch Company (SLC) оголосила про банкрутство та фінансову реорганізацію відповідно до глави 11 Кодексу США про банкрутство. 1 квітня 2010 року рада директорів міжнародного консорціуму Sea Launch Company прийняла рішення віддати російській ракетно-космічній корпорації "Енергія" головну роль у проекті "Морський старт", що на сьогодні призвело до фактичного призупинення його функціонування.

"Циклон-4" – спільний з Бразилією проект українського космічного ракетного комплексу, куди повинні були входити ракета-носій "Циклон-4" і наземний комплекс, що забезпечує проведення на космодромі робіт з підготовки і запуску ракети-носія та корисного навантаження. У травні 2015 року голова Державного космічного агентства України заявив, що Бразилія заморозила роботи за проектом. Українська сторона розглядає можливість перенесення стартового комплексу ракети з Бразилії в США. Також ведуться переговори про можливість будівництва космічного ракетного комплексу в Мексиці для запуску ракети-носія "Циклон-4".

ПЛАНИ

КНР має намір вийти на ринок комерційних запусків супутників

Китайська аерокосмічна компанія CASIC (China Aerospace Science & Industry Corporation) має намір створити дочірню компанію для виходу на міжнародний ринок запусків супутників для клієнтів по всьому світу.

Як заявив головний конструктор департаменту розробок твердопаливних ракет четвертого аерокосмічного інституту CASIC Ху Шеньюнь, компанія розглядає варіант зі створення нової компанії, яка буде здійснювати запуски на комерційній основі як для китайських, так і міжнародних клієнтів. За його словами, тим самим буде покінчено з монополією China Great Wall Industry Corp, яка зараз єдина в Китаї має ліцензію на комерційні запуски.

– Існує щонайменше 50 організацій і компаній, які займаються виробництвом невеликих і мініатюрних супутників. Але їм доводиться довго чекати, щоб мати можливість запустити їх в космос. Пріоритет завжди віддається державним супутникам. Крім того, багато розробників не можуть дозволити собі високі витрати, – сказав Ху Шеньюнь.

За його словами, CASIC для цих цілей веде розробку нової легкої ракети-носія "Куайчжоу-11". Він зазначив, що комерційні запуски надають великі можливості для ведення бізнесу. Запуск "Куайчжоу-11", яка буде мати поліпшені характеристики в порівнянні з існуючими "Куайчжоу-1" і "Куайчжоу-2", запланований, попередньо, на 2017 рік. Ракета-носій зможе виводити на висоту до 700 кілометрів вантаж масою до однієї тонни.

– За нашими розрахунками, до 2020 року ринок комерційної космічної діяльності досягне щорічного обігу в 30 мільярдів юанів (4,6 мільярда доларів). Ми плануємо випускати до 30 ракет-носіїв "Куайчжоу" щорічно, якщо бізнес буде просуватися добре, – резюмував Ху Шеньюнь.

Blue Origin озвучив свої плани

Американська компанія Blue Origin зі штаб-квартирою в Кенті (штат Вашингтон) планує здійснити перший пілотований суборбітальний політ в 2017 році і приступити до пусків власних ракет-носіїв з космодрому на мисі Канаверал (штат Флорида) у 2019 році. Про це оголосив голова компанії Джефф Безос.

"Я хочу, щоб мільйони людей могли жити і працювати в космосі", – заявив він, додавши, що займається тільки проектами, які вважає перспективними.

Безос відмовився точно назвати обсяг особистих коштів, які він готовий витратити на Blue Origin з персоналом близько 600 чоловік. Підприємець розраховує, що туристичні суборбітальні польоти будуть рентабельними і принесуть хороші бонуси. Однак дійсно серйозні доходи Безос розраховує отримувати за рахунок конструювання та продажу ракетних двигунів.

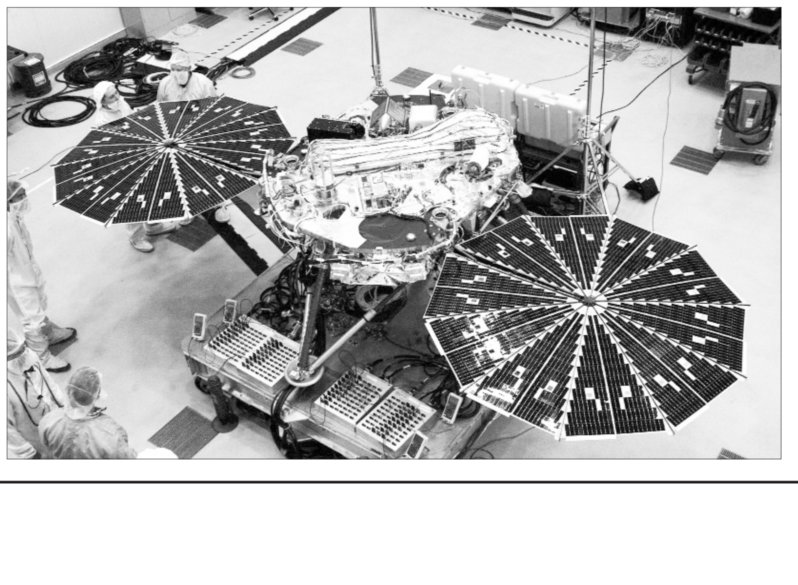
ВІДСТРОЧЕНИЙ СТАРТ

NASA перенесло запуск апарата InSight до Марса

Дослідницький апарат InSight для вивчення геологічної структури Марса відправиться на Червону планету 5 травня 2018 року, повідомляє NASA. Новий термін місії узгоджено з Національним центром космічних досліджень CNES Франції, співробітники якого сконструювали головний науковий прилад апарата – сейсмометр SEIS.

Космічний апарат InSight був виготовлений і випробуваний компанією Lockheed Martin Space Systems в Денвері. В грудні 2015 року він вже був доставлений на базу ВПС Ванденберг (штат Каліфорнія) в рамках підготовки до запуску, але тепер повернений назад на доопрацювання, оскільки не вдалося ліквідувати витік вакууму в інструменті SEIS.

У грудні було оголошено, що намічений на 2016 рік старт місії InSight буде відкладений або зовсім скасований. Вікно запусків з Землі на Марс "відкривається" на кілька тижнів кожні 26 місяців. Згідно з опублікованою NASA інформацією, тепер старт апарата намічений на 5 травня 2018 року, а розрахункова дата посадки на Марс – 26 листопада 2018 року.

В агентстві впевнені, що перенесення місії InSight на нову дату дає можливість виділити для ремонту апарата достатньо часу для вирішення технічних питань. Так, Лабораторія реактивного руху JPL в Пасадені (штат Каліфорнія) займеться перепроектуванням і створенням нової вакуумної камери.

У NASA не втрачають віри в партнерів. "Завдання, які поставлені перед InSight, обґрунтовані і аргументовані. NASA і CNES ретельно підготували плани подолання технічних проблем. Ми раді можливості повернутися на шлях до запуску, який тепер намічений на 2018 рік", – зазначив заступник адміністратора NASA і глава Директорату космічної науки Джон Грунсфелд.

Міжнародна наукова група місії складається із дослідників з Австрії, Бельгії, Німеччини, Іспанії, Канади, Польщі, Великої Британії, Сполучених Штатів Америки, Франції, Швейцарії та Японії.

Загальна вартість місії становить близько 675 мільйонів доларів. Космічне відомство США поки не підрахувало, у скільки обійдеться затримка. NASA вважає оптимальним повернутися до цього питання у майбутньому серпні.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

21 – 27 березня

21 березня 1941 р. *у Поперінге (Бельгія) народився перший бельгійський космонавт Дірк Фрімаут.*

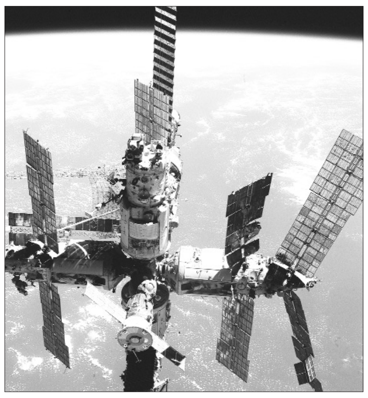

21 березня 1948 р. *відбувся перший політ висотного розвідника погоди Ан-6.*

22 березня 1974 р. *перший політ здійснив модифікований штурмовик Grumman A-6E/TRAM Intruder.*

22 березня 1996 р. *у політ відправилася американська експедиція на космічному човнику "Атлантіс" (STS-76).*

23 березня 1951 р. *перший політ здійснив фронтовий розвідник Ту-89 ("78").*

23 березня 2001 р. *затоплено космічну станцію "Мир".*

24 березня 1949 р. *відбувся перший політ реактивного бомбардувальника "82" (Ту-22) – першого радянського бомбардувальника із стрілоподібним крилом.*

24 березня 1966 р. *перший політ по повному профілю ЛВЗП Як-38.*

25 березня 1971 р. *відбувся перший політ реактивного транспортного літака Іл-76Т.*

25 березня 1991 р. *розпочалися Державні спільні випробування літака Су-33.*

26 березня 1923 р. *у м.Харків засновано Українське товариство повітряних сполучень "Укрповітряшлях". Це була перша авіакомпанія цивільної авіації України.*

26 березня 1971 р. *перший політ здійснив іспанський пасажирський літак місцевих авіаліній CASA 212-300 Aviocar.*

26 березня 1991 р. *запущено АВК "Прогрес М-7".*

27 березня 1956 р. *відбувся перший політ модифікованого стратегічного бомбардувальника 3М.*

27 березня 1972 р. *запущено АМС "Венера-8". Пройшовши понад 300 млн. км, вона досягла Венери 22.07.1972 р., здійснила посадку на її поверхню і вперше визначила вміст природних радіоактивних елементів в породі.*

ВІТАЄМО ІМЕНИННИКІВ

23 березня 1968 р. *народився заступник начальника Державного науково-дослідного інституту авіації О.В.Недашківський.*

23 березня 1970 р. *народився командир військової частини А1231 О.І.Нечипорук.*

25 березня 1966 р. *народився начальник метеорологічної служби штабу Командування Повітряних Сил Збройних Сил України І.І.Мельник.*

25 березня 1966 р. *народився директор ДП "Чугуївський АРЗ" Е.Р.Татузян.*

26 березня 1970 р. *народився начальник зенітних ракетних військ Командування Повітряних Сил Збройних Сил України Д.В.Карпенко.*

26 березня 1970 р. *народився командир військової частини А2734 А.А.Сафтенко.*

Пригоди шаблі Йосипа Гладкого, кошового отамана Задунайської Січі

Українське козацьке військо мало у своїй історії дві Січі, одна з них – усім відома Запорозька, що існувала у 16-18 століттях за порогами Дніпра, а друга – Задунайська Січ (турки називали її Військом Буткальських козаків), яка сформувалася з козаків-біженців на території Османської імперії 1775 р. після зруйнування Запорозької Січі.

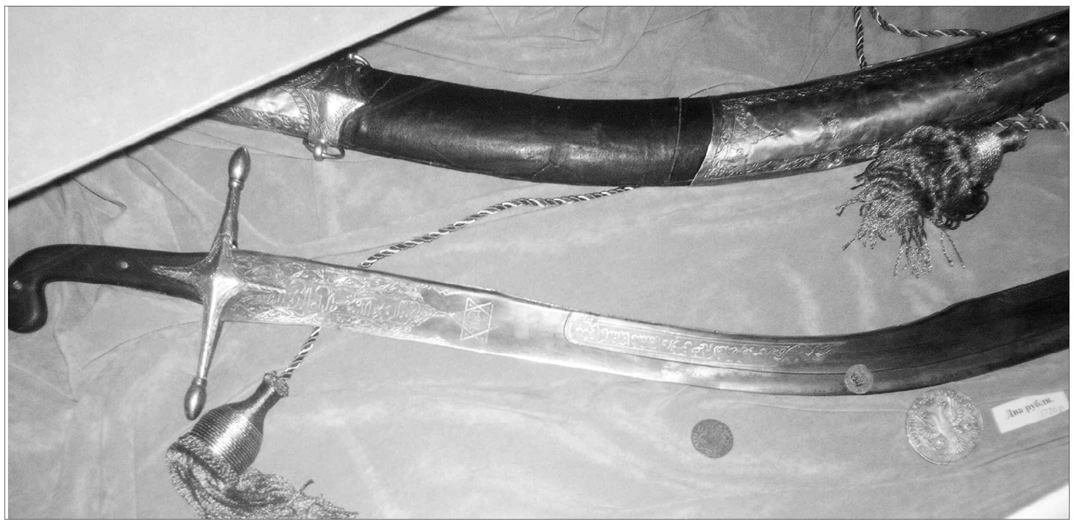
Старшини Андрій Лях і Бахмет із 50-ма козаками покинули Запорозьку Січ і переселились у турецькі володіння до гирла Дунаю після проголошення указу Катерини II про ліквідацію Запорізької Січі, коли кошовий Калнишевський із козаками, що залишилися в Російській імперії, думали, як жити далі після указу цариці.

Козаки Задунайської Січі зберігали звичаї та устрій Запорозької Січі. Найвищим органом була військова рада, в якій брали участь усі козаки і яка обирала кошову старшину – кошового отамана, військового суддю, писаря, осавула, до кошової старшини належав також товмач-драгоман (перекладач). Окрім військової справи, козаки займались рибальством, мисливством, скотарством і хліборобством, там існувала січова школа і бібліотека, де зберігалася література духовного та історичного змісту. На Задунайську Січ часто втікали селяни і козаки з України, на кінець 1778 р., за свідченнями очаківського паші, Задунайська Січ налічувала вже 12 тис. осіб.

Кошовому отаманові задунайських козаків в Османській імперії було надано права двобунчужного паші, а Війську Буткальських козаків військові клейноди: булава, бунчук із двома хвостами, печать та хоругва, на якій з одного боку на білому полі був золотий хрест, а з другого – на чорному полі срібний місяць. Хоругва була освячена Константинопольським патріархом. Кошовому отаманові султан окремо подарував короткий ятаган у золотих піхвах, прикрашених самоцвітами, який мусив переходити від кошового до кошового і таким чином теж увійшов до складу військових клейнодів під назвою "Топуз".

Останній кошовий отаман задунайських козаків Йосип Гладкий народився приблизно 1789 р. у селі Мельники Золотоніського повіту Полтавської губернії. Йосип Гладкий приєднався до Задунайських козаків 1826 р., а вже у 1827 р. він був обраний Платнірівським курінним отаманом. Наступного 1828 р. Гладкий став кошовим отаманом усіх задунайських козаків. Саме тоді турецький султан Махмуд II особисто подарував йому шаблю, яка нині представлена в експозиції "Україна козацька" Харківського історичного музею.

Шабля Йосипа Гладкого є, без перебільшення, справжньою козацькою реліквією із відповідною зброярською символікою і філософією. Перша частина клинка, ближче до рукояті, прикрашена арабським написом у рослинному картуші, виконаному золотою насічкою 958 проби. Напис можна приблизно перекласти як "Немає молодця краще, ніж Алі, немає меча краще, ніж Зульфікар". Подібний напис є типовим для мусульманської зброярської традиції, в якій часто використовувалися метафори і сюжети Корану, пов'язані зі священним мечем Пророка – Зульфікаром. Символічний зміст цього напису такий: шабля за своєю силою подібна до Зульфікара (меча Пророка). Картуш закінчується шестикутною зіркою (символ, який в ті часи був поширений не лише в іудаїзмі, але й у мусульманстві, і в козацькій емблематиці) із додатковим арабським написом в центрі, що перекладається як "Не дай Бог" і по суті є містичним кодом-захистом від військової поразки та наврочення. Тобто, це був напис-оберіг, який захищав власника шаблі від смерті у бою.

І дійсно, Йосип Гладкий, що брав участь у багатьох битвах, помер не в бою, а своєю смертю в поважному віці.

Уздовж обуха на картуші золотою насічкою виконано напис (ймовірно двовірш), зміст якого поки що залишається незрозумілим. Тому для вчених ще є поле для дослідження шаблі Йосипа Гладкого.

Йосип Гладкий і більшість задунайських козаків перейшли на бік Російської імперії у 1828 р., згодом вони були об'єднані в Азовське козацьке військо, однак шабля, подарована турецьким султаном, залишилася у Йосипа Михайловича. Генерал Йосип Гладкий помер 1866 р., був похований у Олександрівську (тепер Запоріжжя), а шабля залишилася у спадок його сину Василеві.

Відомий дослідник історії козацтва Д.І. Яворницький виявив шаблю під час подорожі до с. Єкатерининського Олександрівського повіту (нині Дніпропетровської області), де на р. Ганчулі знаходився маєток 70-тирічного сина кошового – Василя Йосиповича Гладкого, там і була виявлена шабля. Після знахідки вона була описана в опублікованій в 1888 р. книжці Д. Яворницького "Запорожье в остатках старины" із додатком малюнка цього раритету. Через 20 років, у 1908 р., онук Йосипа Гладкого Степан передав сімейну реліквію на тимчасове зберігання в історичний музей Катеринослава (Дніпропетровськ), очолюваний Д. Яворницьким, де вона зберігалася й експонувалася протягом багатьох років.

Повна пригод її історія починається за часів визвольних змагань 1918–1920 рр., коли шаблю кошового отамана Гладкого кілька разів намагався здобути Нестор Махно. Одного дня, коли Повстанська Українська Армія зайшла в Катеринослав, Нестор Махно особисто прибув до музею, щоб заволодіти раритетом, але Дмитро Яворницький видав Махнові стару заіржавілу козацьку шаблю, назвавши її шаблею Гладкого. Згодом була здійснена ще одна спроба махновців уночі викрасти шаблю із музею, проте Дмитро Яворницький надійно сховав її, і крадіжка не вдалася. Після встановлення радянської влади в Катеринославі шабля деякий час експонувалася у музеї, однак документів про її зберігання у період 1930-1940 рр. в Дніпропетровському історичному музеї не виявилося. Скоріш за все, під час Другої світової війни вона була вивезена до Німеччини, де документи було втрачено.

Після закінчення війни музейні цінності, вивезені у Німеччину, повернулися в Радянський Союз, серед них, імовірно, було передано і шаблю Йосипа Гладкого. Ніхто не знав, з якого музею її вивезли, тому ціннісна річ потрапила до Ужгородського краєзнавчого музею, а не назад до Дніпропетровська. Задокументованим залишається лише факт, що після війни шабля зберігалася в Ужгородському музеї, а в 1951 р. була передана за обміном експонатів у Харківський історичний музей. Довгий час у харківському музеї ніхто не здогадувався, що там зберігається цінна шабля. Однак у 2008 р. раритет дослідив зброєзнавець Денис Тоїчкін, який переконливо довів, що шабля належала Йосипові Гладкому. Нині зброя останнього кошового отамана Йосипа Гладкого є однією з окрас експозиції "Україна козацька" Харківського історичного музею ім. М. Сумцова, а кожний відвідувач може побачити її і відчути дух справжньої козацької святині.

Богдан Івченко.

Перший чемпіонат Повітряних Сил Збройних Сил України відбувся в Одесі

На початку березня 2016 року в спортивному комплексі “Краяни” міста Одеса, паралельно зі змаганнями XVI чемпіонату України з годзю-рю карате-до серед дорослих, відбувся перший чемпіонат Повітряних Сил Збройних Сил України.

У змаганнях брали участь близько 40 військовослужбовців з повітряних командувань “Південь”, “Захід”, “Центр”, а також Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Змагання традиційно проходили на трьох спеціалізованих покриттях “татамі” із залученням досвідчених рефері та суддів.

У підсумку, у командному заліку перемогу одержали спортсмени-кожедубівці. Друге місце посіли представники Повітряного командування “Південь”, третє – військовослужбовці ПвК “Центр”.

Майстерність та жага до перемоги, яку продемонстрували військові каратисти, вразила всіх присутніх. За словами самих учасників, цей чемпіонат надихнув їх до участі у нових змаганнях, а також став важливою сходинкою на шляху до самовдосконалення у цьому виді бойового мистецтва.

Кубки, грамоти та медалі учасникам змагань вручив командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-лейтенант Сергій Дроздов.

Окремо варто зазначити, що проведення чемпіонату стало можливим завдяки Національній федерації годзю-рю карате-до, яка, до того ж, вже понад рік надає допомогу в підготовці інструкторів з рукопашного бою з числа військовослужбовців Повітряних Сил. Представники Київського клубу “Сенто” Національної федерації годзю-рю карате-до України, плідно співпрацюють з військовими Київського, Васильківського та Одеського гарнізонів. За цей час професійні спортсмени зуміли підготувати більше тисячі мобілізованих та кадрових військових.

За планами Федерації на 2016 рік, професійні спортсмени розпочнуть підготовку військовослужбовців спеціальних підрозділів та пошуково-рятувальних загонів, а найкращих підготовлених інструкторів для професійного зростання залучать до змагань з цього виду спорту.

– Я вражений зацікавленістю та бажанням наших військових вдосконалюватись! Впевнений, що кожна наша зустріч, кожне змагання сприятимуть підняттю морально-психологічного стану воїнів. Це гарний поштовх до перемоги, – зазначив президент Національної федерації годзю-рю карате-до України Валерій Кусій.

Військовослужбовці стали призерами чемпіонату України з кікбоксингу

Днями в спортивному комплексі Київського національного університету будівництва і архітектури відбувся чемпіонат України з кікбоксингу WPKA.

У масштабному спортивному заході вперше взяли участь і військовослужбовці строкової служби Окремого полку Президента України – солдати Євген Гарда та Олександр Дзюм.

Активне спортивне життя під час військової служби та підтримка товаришів надала учасникам сил та снаги. Солдат Євген Гарда виступав в категорії до 70-ти кг в двох розділах, в яких зайняв друге та третє місця. Солдат Олександр Дзюм нагороджений за перемогу в двох видах бою, де посів перші місця.

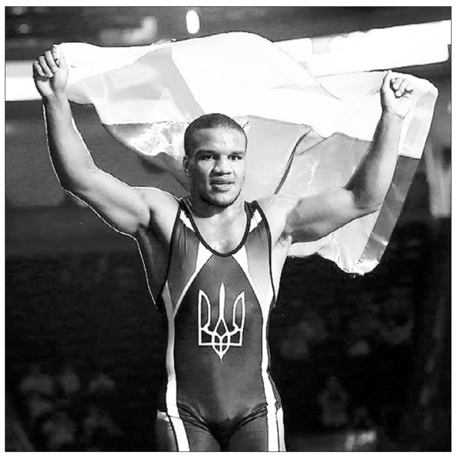
Учасники змагань вдячні за підтримку своїх товаришів, а особливо начальнику фізичної підготовки і спорту військової частини капітану Артему Борщу за організацію спортивного дозвілля у частині.

Жан Беленюк – чемпіон Європи з греко-римської боротьби

Блискучу крапку у виступі українських спортсменів на чемпіонаті Європи зі спортивної боротьби в Ризі ставить Жан Беленюк. Про це повідомляє офіційний сайт Національного олімпійського комітету України.

Чинний чемпіон світу та Європи з греко-римської боротьби у ваговій категорії 85 кг представник Центрального спортивного клубу Збройних Сил України солдат військової служби за контрактом Жан Беленюк впевнено підтверджує свою високу майстерність та вдруге поспіль здобуває медаль найвищого ґатунку Старого Світу.

На шляху до п’єдесталу він по черзі переміг шведа Крістофера Йоханссона (5:0), німця Дениса Кудлу (6:1), у півфіналі взяв гору над литовцем Лаумітісом Адомайтісом (2:1), а у вирішальній сутичці здолав грузина Роберта Кабілашвілі (5:2).

Окрім Беленюка, гарний результат показав Олександр Чернецький (до 130 кг), який став срібним призером, поступившись у фіналі Різе Кайалпу (2:2). Турецький борець достроково виграв сутичку больовим прийомом. Його колега Дмитро Цимбалюк (до 59 кг) дійшов до півфіналу, де програв представнику Вірменії Роману Амояну (0:4). У сутичці за бронзу українець був сильнішим за хорвата Івана Лізатовіча (9:0). За крок від п’єдесталу зупинився Дмитро Тимченко (до 98 кг), програвши в поєдинку за бронзу турку Сенк Ілдему (6:6).

Всього на чемпіонаті Європи зі спортивної боротьби – вільної, жіночої та греко-римської – було розіграно 24 комплекти нагород. У загальнокомандному медальному заліку збірна України посіла п’яте місце, завоювавши 14 медалей – 1 золоту, 5 срібних і 8 бронзових. В активі вільників 4 медалі (0-1-3), у жінок – 7 (0-3-4), у класиків – 3 (1-1-1).

Українці завоювали призові місця етапу Світової серії зі стрибків у воду

В Пекіні стартував перший етап Світової серії зі стрибків у воду, де українці вибороли два призових місця.

Спортсмен ЦСК Олександр Горшковозов разом з Максимом Долговим стали срібними призерами в синхронних стрибках з вишки з результатом 426.21.

Також працівник ЗСУ Анастасія Недобіга та Вікторія Кесарь вибороли “срібло” в синхронних стрибках з 3-метрового трампліна з результатом 295.98.

Чотири призових місця на Кубку Європи з метань

В Араді (Румунія) пройшов Кубок Європи з метань. Українські легкоатлети посіли чотири призових місця.

Микита Нестеренко в перший день змагань став третім в метанні диска. У кращій, четвертій спробі, він відправив снаряд на 62,01 м. Переміг швед Аксель Харстед (62,73), другим став естонець Мартін Куппер (62,20).

Ще три третіх місця наші атлети зайняли в командному заліку. Це чоловіча команда у складі Микити Нестеренка (диск), Віктора Самолюка (ядро), Андрія Мартинюка (молот) і Миколи Шами (спис) з результатом 4114 очок. Перемогли в командному заліку білоруси (4344), другими стали італійці (4291).

Жіноча команда у складі Світлани Марусенко (ядро), Вікторії Клочко (диск), Наталії Золотухиної (молот) і Катерини Ретиви-Довгенко з результатом 3726 очок. Кращими були француженки (4249), другими – чешки (3854).

Жіноча команда U23 у складі Вікторії Савицької (ядро), Катерини Микити (диск), Ірини Климець (молот) і Тетяни Фетіскіної (спис) з результатом 3514 очок. Перемогли угорки (3606), другими стали німкені (2589).

Шараповій запропонували рекламувати кіровський квас замість Nike і Porsche

Кіровська компанія – виробник квасу запропонувала тенісистці Марії Шараповій стати її обличчям.

“Зараз вона в депресивному стані, від неї відмовляються рекламні компанії. Тому хотілося б її підтримати – і з почуття патріотизму, і з поваги. Вона попросила пару днів подумати”, – цитує представника компанії “Інтерфакс”.

Кіровська компанія готова запропонувати спортсменці співпрацю у будь-якій прийнятній формі.

7 березня Шарапова визнала, що в її організмі був виявлений мельдоній. Пізніше від співпраці з Шараповою почали відмовлятися такі компанії, як Nike і Porsche.

Сторінку підготував Владислав Дем’яненко.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед”.
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов’язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Стрілецька, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 8495 Зам. № 162210.
Перший редактор Сергій Свенцицький

Маруся Звіробій

Сьогодні вона відома як організатор "Марусиного полігона" під Києвом, через її "школу" пройшло багато "Марусиних ведмедів", вона готує бійців для ВДВ ЗС України.

"В дитинстві багато читала. Взагалі змалку книголюб. Першу книгу про війну прочитала в 3-му класі, то була книжка про професора Бойка, створена на реальних подіях під час окупації німцями. Фантазія була дуже жива, досі пам'ятаю, як одному бійцю пальці в двері затискали.

Загалом любила і футбол, і стрільбу. Поруч з нашим будинком був тир, я там спускала всі гроші, що батько на морозиво давав. Йому не казала, думала, що сварити-ме. Мріяла стати снайпером. Але так само мала і багато суто дівчачих захоплень: і шила, й вишивала, і светра могла зв'язати, співала. Малювала найкраще в класі, умудрялась один гарний малюнок підсовувати вчителю два рази, затерши попередню оцінку. Писала казки, вірші та пісні.

Якось притягла додому бандуру, це, здається, клас 2-й, і та бандура була більша за мене. Я пішла сама записалась на ці заняття. В мене добре все виходило: співала найкраще в групі, але не зійшлася з якихось принципових питань з викладачем по сольфеджіо, і через неповажне ставлення до нашої групи пішла звідти".

Перед війною Маруся була викладачем графічного дизайну (всю символіку їхньої організації розробляла власноруч). Також займалась розробкою сайтів. Але за ці два роки так мало застосовувала свої знання, і зараз точно розуміє, що до тієї професії не повернеться, бо для неї то вже занадто нудно.

"Мала хобі – була реконструктором початківцем, політруком Червоної армії, на хвилиночку. То вибух мозку для тих росіян, яким показували по телевізору, що я неонацистка! До професіонала-реконструктора не встигла дороси, бо почався Майдан і все моє життя було покладено на справу оборони українців", – ділиться Маруся.

Під час Євромайдану вона займалась допомогою пораненим: "На Майдані створила центр допомоги пораненим, в якому взяло участь близько 50 адмінів з усіх міст України. Робота полягала в координації дій лікарів, поранених та волонтерів.

Позивний "Маруся" мені дали побратими з 14-ї сотні, бо я допомагала їм створити махновський рух. То на честь Марусі-Олександри Соколовської, яка воювала проти таких самих ворогів разом з батьком Махном, і те навіть відбувалось на моїй малій батьківщині від Фастова до Києва. "Звіробоєм" доукомплектували добровольці". От так і з'явилась Маруся Звіробій.

"А потім почався Крим, Донбас, ми створили "Марусин полігон" у Васильківському районі, аби навчати людей початковій військовій справі, до нас іздили бажаючі звичайні українці від найменшого віку до найстаршого з усієї України і, навіть, пізніше вже з окупованих територій.

Добре, що маю й досі клієнтів, що свої сайти оплачують щорічно, бо не знаю, як би я змогла собі дозволити воювати, аби не пасивний прибуток з мого бізнесу.

З часом волонтери почали допомагати, і ми повезли за їхні кошти допомогу на фронт. Працювала зі своїм чоловіком Олександром, з яким познайомилась на Майдані. Там же він став "Ведмедем". Він був моєю основною підтримкою і допомогою. Але одного дня дорога на АТО стала для мене закритою, бо я завагітніла в ці буремні часи і фактично усі фронтові заміси пробігала в організаційних питаннях в тилу. На фронт ні чоловік, ні хлопці не пускали. Але мені й тут роботи вистачало, хоча то по-дурному, але трохи жалкую за те, бо завжди при команді "небезпека" біжу в її бік, а не від неї, в тилу було нууудно", – розповідає ця неймовірна жінка.

"В 2015 році до вересня була командиром 11-го ЗБАТу ДУК "Правий сектор". Мої добровольці воювали в Пісках Донецької області.

23 лютого в мене особиста важлива дата, народилася моя донечка. До мене в Васильківський пологовий будинок спочатку приїхала повна машина правосеків з Пісок, вони тоді з фронту якраз виїжджали і ще встигли до пологів. А після народження маленької моя команда ще й з червоно-чорними прапорами під поліклініку зарулила… ну, мені відповідно пологи обійшлися рівно в 2 гривні (взяли за аналіз крові з вени). Я тоді писала в Фейсбуці, в кого з дівчат будуть брати хабарі в пологових будинках, замовляйте демонстративно в гості наших правосеків. Хоча васильківські лікарі повелися як патріоти, одразу знайшли чоловіку млинці з чаєм та просили хлопців нагодувати. То було дуже приємно.

Потім добровольців вивели з лінії фронту, і в мене багато волонтерів-інструкторів просто стали без нових завдань. Робота в "Правому секторі" стала не результативною за моїм власним баченням. Бо мій фронт все таки АТО, а не тил, кожен має робити те, що найкраще вміє, й не базікати з порадами там, де нічого не тямить. Тоді лад почнеться в усій державі. Тому, порадившись з колективом, прийняли рішення співпрацювати з ЗСУ. Познайомилась з одним з кращих комбатів "Майком" (Максимом Миргородським) 79-ї бригади ВДВ.

Ми рік готували для нього бійців, які стали одним з кращих підрозділів, так і називались – "Марусині ведмеді". Марусині – бо мої, а ведмеді – то на честь чоловіка.

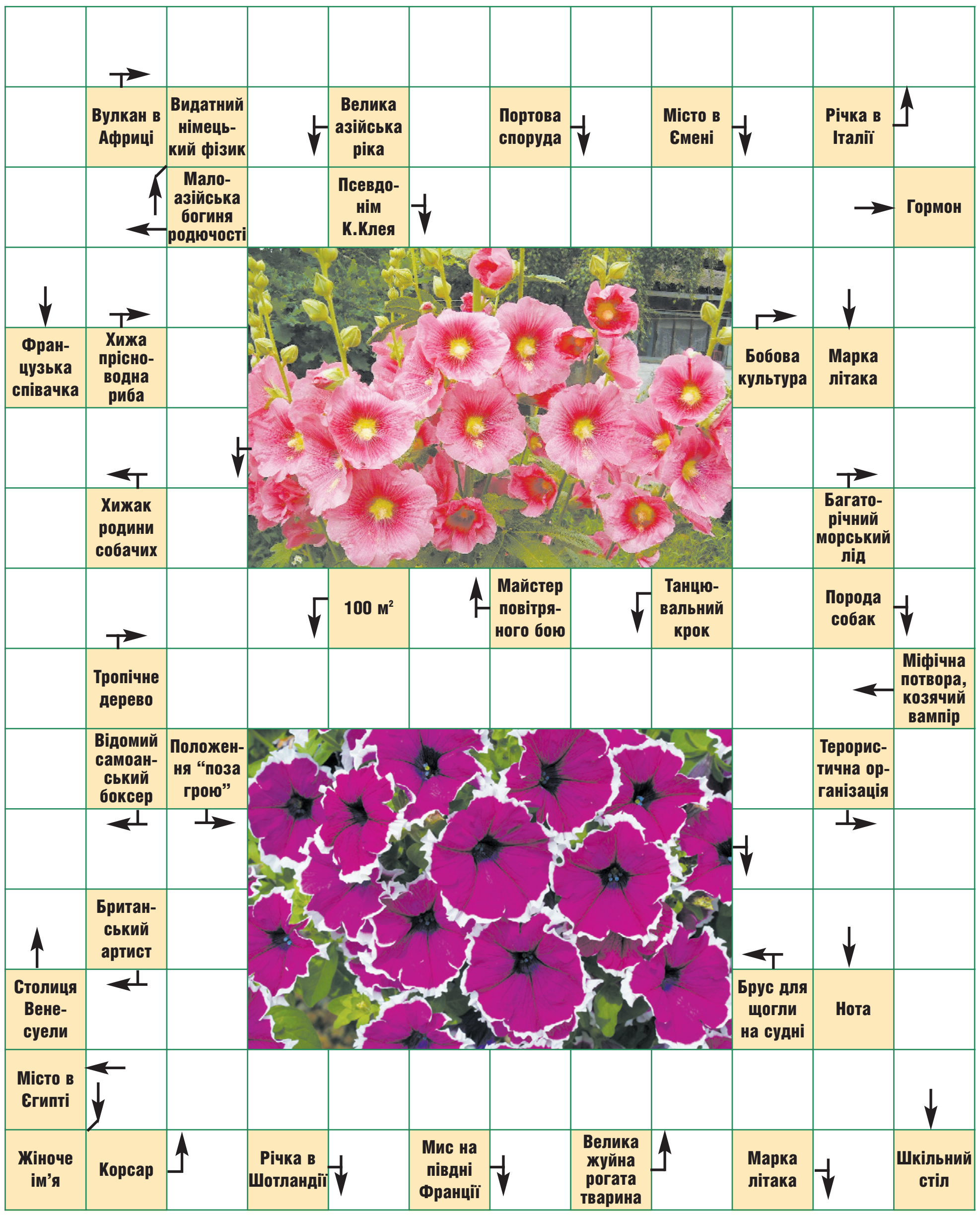
На наших бійців звернув увагу командувач ВДВ Михайло Забродський, він майстер експериментів, як ми зараз бачимо. До того ж, як для нашої армії – доволі сміливих. Він і запросив нашу інструкторську команду підготувати більше таких груп. Зараз, окрім як у складі ЗС України, нема нормальних можливостей стояти в обороні країни, тому частина інструкторів на чолі зі мною вирішили піти на контракт. А частина інструкторів працюватиме з нами на волонтерських засадах, як і раніше.

Я зараз можу встигати з дитиною та такою важливою для мене справою тільки завдяки моїй мамі, яка поруч зі мною з самого Майдану. Як сіла тоді на гарячу лінію, так і досі є координатором полігона та нашої справи.

Дозвольте подякувати їй та низько вклонитися. Зараз підстраховує мене з донькою. Вона мене підтримує, бо бачить, що я можу вносити зміни, і вірить в те, що я роблю. Мама – за спасіння України, тому за мене.

Кілька днів тому я з побратимами склала присягу, і зараз я – керівник мобільної інструкторської групи "Марусині ведмеді" ВДВ ЗС України. В нас – новий фронт робіт, більший ніж був, тим і цікавий для нас.

Я пообіцяла собі одного разу, коли загинув Нігоян, що я помщуся за смерть лицаря і не кину справу, доки не настане мир на моїй землі. Я виконую цю обіцянку щодня. Якби в мене був ще один шанс подумати, чи обрати такий шлях – не задумуючись, я пройшла б його по власних слідах знову. Доки не буде миру, в мене не буде нових мрій. Мої діти житимуть в Україні, повноцінній, соборній, незалежній і успішній. Усе для цього зроблю – усе, що зможу".

Волонтерська "Масляна" по-Васильківськи

На центральній площі Василькова відбувся Волонтерський благодійний фестиваль "Масляна", організований волонтерами Васильківської самооборони "Відсіч". Захід проведено за підтримки Київської обласної державної адміністрації, Васильківської міської ради, Державного агентства України з питань кіно та військовослужбовців Васильківського гарнізону, які були запрошені на святкування.

Всі охочі мали змогу взяти участь у кулінарному млин-шоу та цікавих конкурсах пов'язаних з традиціями краю, у майстер-класах з виготовлення ляльок-мотанок, боді–арту на патріотичну тематику, скрапбукінгу, фаєрінгу, брейк-дансу.

Також в рамках заходу презентували Всеукраїнську дитячу культурно-освітню і гуманітарну програму "Жовтий автобус". Це благодійна програма для учнів середніх загальноосвітніх шкіл та їхніх родин з метою збору гуманітарної допомоги для дітей, які живуть та навчаються у прифронтових містах Донецької та Луганської областей.

Під час свята відбувся показ музичної казки від Андрія та Тетяни Ведничанських, виступ народного Аматорського ансамблю місцевого будинку культури "Журавка", шоу мильних бульбашок і ще багато цікавих заходів для дітей та дорослих. Крім того, присутніх зігрівали традиційним гарячим напоєм на основі меду й трав, який був приготовлений в польовій кухні. Насичена програма додала святкового настрою та позитиву, а завершив святковий вечір концерт творчих колективів міста та області.

Прес-центр Повітряного командування "Центр".

Крила України

ПЕРЕДПЛАТА

Видання можна передплатити у відділеннях зв'язку. У каталозі видань України на 2016 рік передплатний

індекс – 22242 на сторінці 45

Оплата здійснюється платіжним дорученням (для колективних передплатників) та поштовим переказом (для індивідуальних передплатників).

Вартість передплати на 2016 рік:

144 грн. 06 коп. – на 6 міс. 71 грн 16 коп. – на 3 міс. 23 грн 72 коп. – на 1 міс.

ПЕРЕДПЛАТА